

III. ACTUALITATE LEGISLATIVĂ

NOUL COD FISCAL (M. OF. NR. 688/10.09.2015)

De Redacția ProLege

□ [ABSTRACT](#)

Legislative actuality

In the course of September, the New Tax Code and the Government Ordinance no. 39/2015 on tax record were published in the Official Journal.

Law on Romanian citizenship no. 21/1991 was amended.

Law no. 7/1996 on cadastral works and real estate publicity and the Construction quality Law no. 10/1995 were republished.

Monitorul Oficial	Act normativ
M. Of. nr. 688 din 10 septembrie 2015	Noul Cod fiscal

În M. Of. nr. 688 din 10 septembrie 2015, s-a publicat Noul Cod fiscal. Menționăm faptul că acesta a fost promulgat la data de 7 septembrie 2015.

Vă prezentăm, în continuare, o parte dintre prevederile respectivului cod:

Scopul și sfera de cuprindere a Codului fiscal

Art. 1 prevede la primul alineat faptul că respectivul cod stabilește: cadrul legal privind impozitele, taxele și contribuțiile sociale obligatorii, prevăzute la art. 2 alin. (2) care sunt venituri ale bugetului de stat, bugetelor locale, bugetului asigurărilor sociale de stat, bugetului Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate, bugetului asigurărilor pentru șomaj și fondului de garantare pentru plata creanțelor salariale; contribuabilii care au obligația să plătească aceste impozite, taxe și contribuții sociale; modul de calcul de plată a acestora; procedura de modificare a acestor impozite, taxe și contribuții sociale. De asemenea, autorizează Ministerul Finanțelor Publice să elaboreze norme metodologice, instrucțiuni și ordine în aplicarea respectivului cod și a legilor de ratificare a convențiilor de evitare a dublei impunerii în aplicare.

Potrivit alineatului următor, cadrul legal de administrare a impozitelor, taxelor și contribuțiilor sociale obligatorii reglementate de respectivul cod este stabilit prin Codul de procedură fiscală.

În continuare, dispune faptul că, dacă orice prevedere a respectivului cod contravine unei prevederi a unui tratat la care România este parte, se aplică prevederea aceluiași tratat.

În sfârșit, la ultimul alineat prevede faptul că orice măsură de natură fiscală care constituie ajutor de stat se acordă potrivit dispozițiilor legale în vigoare privind ajutorul de stat.

Impozitele, taxele și contribuțiile sociale obligatorii reglementate de Codul fiscal

Art. 2 prevede la primul alineat impozitele și taxele reglementate prin respectivul cod, astfel:

- a) impozitul pe profit;
- b) impozitul pe veniturile microîntreprinderilor;
- c) impozitul pe venit;
- d) impozitul pe veniturile obținute din România de rezidenți;
- f) taxa pe valoare adăugată;
- g) accizele;
- h) impozitele și taxele locale;
- i) impozitul pe construcții.

Potrivit alineatului următor, contribuțiile sociale obligatorii reglementate prin respectivul cod sunt următoarele:

- a) contribuțiile de asigurări sociale datorate bugetului asigurărilor sociale de stat;
- b) contribuțiile de asigurări sociale de sănătate datorate bugetului Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate;
- c) contribuția pentru concedii și indemnizații de asigurări sociale de sănătate datorate de angajator bugetului Fondului național unic de asigurări sociale de sanatate;
- d) contribuțiile asigurărilor pentru șomaj datorate bugetului asigurărilor pentru șomaj;
- e) contribuția de asigurare pentru accidente de munca și boli profesionale datorate de angajator bugetului asigurărilor sociale de stat;
- f) contribuția la Fondul de garantare pentru plata creanțelor salariale, datorată de persoanele fizice și juridice care au calitatea de angajator potrivit art. 4 din Legea nr. 200/2006 privind constituirea și utilizarea Fondului de garantare pentru plata creanțelor salariale, cu modificările ulterioare.

Principiile fiscalității

Potrivit **art. 3**, impozitele și taxele reglementate de respectivul cod au la bază următoarele principii:

a) neutralitatea măsurilor fiscale în raport cu diferitele categorii de investitori și capitaluri, cu forma de proprietate, asigurând prin nivelul impunerii condiții egale investitorilor, capitalului român și străin;

b) certitudinea impunerii prin elaborarea de norme juridice clare, care să nu conducă la interpretări arbitrare, iar termenele, modalitatea și sumele de plată să fie precis stabilite pentru fiecare plătitor, respectiv aceștia să poată urmări și înțelege sarcina fiscală ce le revine, precum și să poată determina influența deciziilor lor de management financiar asupra sarcinilor fiscale;

c) justețea impunerii sau echitatea fiscală asigură ca sarcina fiscală a fiecărui contribuabil să fie stabilită pe baza puterii contributive, respectiv în funcție de mărimea veniturilor sau a proprietăților acestuia;

d) eficiența impunerii asigură niveluri similare ale veniturilor bugetare de la un exercițiu bugetar la altul prin menținerea randamentului impozitelor, taxelor și contribuțiilor în toate fazele ciclului economic, atât în perioadele de avânt economic, cât și în cele de criză; e) predictibilitatea impunerii asigură stabilitatea impozitelor, taxelor și contribuțiilor obligatorii, pentru o perioadă de timp de cel puțin un an, în care nu pot interveni modificări în sensul majorării sau introducerii de noi impozite, taxe și contribuții obligatorii;

e) predictibilitatea impunerii asigură stabilitatea impozitelor, taxelor și contribuțiilor obligatorii, pentru o perioadă de timp de cel puțin un an, în care nu pot interveni modificări în sensul majorării sau introducerii de noi impozite, taxe și contribuții obligatorii.

Intrarea în vigoare

Noul Cod fiscal intră în vigoare la data de **1 ianuarie 2016**, cu excepția cazului în care în respectivul cod se prevede altfel.

LEGEA CETĂȚENIEI ROMÂNE NR. 21/1991 - MODIFICĂRI (O.U.G. NR. 37/2015)

De Redacția ProLege

Actul modificat	Actul modificator	Sumar
Legea nr. 21/1991 (rep. M. Of. nr. 576 din 13 august 2010; cu modif. ult.)	O.U.G. nr. 37/2015 (M. Of. nr. 697 din 15 septembrie 2015)	- <i>introduce</i> : art. 8 ¹ și art. 8 ² , art. 13 alin. (3), art. 13 ¹ , art. 15 alin. (6), art. 16 ¹ , art. 31 alin. (9) și (10) - <i>modifică</i> : art. 9 alin. (4), art. 11 alin. (1), art. 14 alin. (4), art. 16 alin. (2) lit. b) și c), art. 20, art. 22

În M. Of. nr. 697 din 15 septembrie 2015, s-a publicat O.U.G. nr. 37/2015 pentru modificarea și completarea Legii cetățeniei române nr. 21/1991 (rep. M. Of. nr. 576 din 13 august 2010; cu modif. ult.).

Respectiva ordonanță de urgență a fost adoptată având în vedere:

- exigența creării unui cadru legislativ clar și previzibil în materie de cetățenie, în așa fel încât Comisia pentru cetățenie din cadrul Autorității Naționale pentru Cetățenie să asigure îndeplinirea în mod eficient a normelor legale;

- necesitatea unei reglementări clare a sferei persoanelor care pot solicita redobândirea cetățeniei române în condițiile art. 11 din lege, precum și a unor aspecte din procedura de acordare a cetățeniei române;

- necesitatea modificării cadrului legislativ pentru a introduce anumite facilități în ceea ce privește acordarea cetățeniei române cetățenilor străini sau persoanelor fără cetățenie care au contribuit în mod semnificativ la păstrarea și promovarea culturii, civilizației și spiritualității românești sau care pot contribui în mod semnificativ la promovarea imaginii României prin performanțe deosebite în domeniul sportului, nereglementarea acestor situații conducând la împiedicarea utilizării potențialului de imagine pe care l-ar reprezenta acordarea cetățeniei române acestor persoane, astfel de facilități la dobândirea cetățeniei române venind în întâmpinarea unui interes deosebit al României;

- necesitatea unei intervenții legislative de urgență pentru adaptarea termenelor în cadrul procedurii de dobândire/redobândire a cetățeniei române, în vederea eficientizării acestui proces, precum și pentru flexibilizarea procedurii, prin posibilitatea depunerii jurământului în țară sau în fața altor persoane

desemnate prin lege, neadoptarea de urgență a acestor soluții putând avea un impact semnificativ asupra posibilității efective a persoanelor care solicită acordarea, dar mai cu seamă redobândirea cetățeniei române, de a finaliza procedura administrativă în cadrul termenelor actuale de completare a dosarului și de depunere a jurământului de credință față de România;

- faptul că întrucât un număr mare de persoane care redobândesc cetățenia română în condițiile art. 11 din lege solicită în prezent depunerea jurământului de credință în România, la sediul Autorității Naționale pentru Cetățenie, deși prin cerere au solicitat menținerea domiciliului în străinătate, devine necesară introducerea posibilității legale ca acești solicitanți să poată depune jurământul de credință și în țară;

- faptul că volumul ridicat de activitate al Comisiei pentru cetățenie reclamă clarificarea referitoare la calitatea de membru a președintelui Comisiei, pentru a se crea posibilitatea analizării dosarelor în limita unui cvorum minimal de numai 3 membri, măsură menită a crește ritmul de soluționare a cererilor; totodată, raportat la volumul de activitate este necesară asigurarea celerității procedurii de depunere a jurământului, în fața și a altor persoane decât cele desemnate prin prevederile actuale ale legii, și anume în fața președintelui Autorității Naționale pentru Cetățenie ori a unuia dintre cei 2 vicepreședinți ai autorității delegați în acest sens;

- faptul că numărul total al cererilor de acordare și redobândire a cetățeniei române a crescut substanțial în anul 2015, până la sfârșitul lunii august fiind înregistrat un număr dublu de cereri comparativ cu întregul an 2014;

- efectele soluțiilor dispuse în procesele penale asupra modului de rezolvare a cererilor de către Comisia pentru cetățenie, fiind necesară instituirea posibilității suspendării procedurii de acordare a cetățeniei române până la finalizarea definitivă a procesului;

- faptul că pierderea cetățeniei române prin renunțare are loc la data eliberării adevărinței de renunțare, astfel că în lipsa unei cereri în acest sens a solicitantului formulată într-un termen rezonabil și pentru evitarea producerii unor cazuri de apatridie este necesară stabilirea unui termen pentru ca solicitantul să se prezinte pentru eliberarea acesteia, în caz contrar ordinul președintelui Autorității Naționale pentru Cetățenie fiind lipsit de efecte juridice față de persoana în cauză, această măsură asigurând administrarea în bune condiții din partea Autorității Naționale pentru Cetățenie și a Ministerului Afacerilor Externe a solicitărilor de renunțare la cetățenia română;

- faptul că neadoptarea de urgență a soluțiilor propuse în respectiva ordonanță de urgență ar avea un impact semnificativ asupra procesului de dobândire/redobândire a cetățeniei române.

Art. 8¹ și art. 8² Legea nr. 21/1991 (modificată prin O.U.G. nr. 37/2015)

Noua reglementare

După art. 8 se introduc două noi articole, art. 8¹ și 8².

Potrivit noii reglementări, **art. 8¹** prevede: „Cetățenia română se poate acorda, la cerere, persoanei fără cetățenie sau cetățeanului străin care a contribuit în mod deosebit la protejarea și promovarea culturii, civilizației și spiritualității românești, cu posibilitatea stabilirii domiciliului în țară sau cu menținerea acestuia în străinătate, dacă îndeplinește condițiile prevăzute la art. 8 alin. (1) lit. b), c) și e)”.

De asemenea, **art. 8²** stabilește: „Cetățenia română poate fi acordată, la cerere, persoanei fără cetățenie sau cetățeanului străin care poate contribui în mod semnificativ la promovarea imaginii României prin performanțe deosebite în domeniul sportului, cu posibilitatea stabilirii domiciliului în țară sau cu menținerea acestuia în străinătate, dacă sunt întrunite următoarele condiții:

a) solicitantul va reprezenta România în loturile naționale, în conformitate cu reglementările statutare ale federației sportive internaționale la care România este afiliată;

b) solicitantul îndeplinește condițiile prevăzute la art. 8 alin. (1) lit. b), c) și e) și își exprimă atașamentul față de România și față de sistemul de valori specific societății românești”.

Art. 9 alin. (4) Legea nr. 21/1991 (modificată prin O.U.G. nr. 37/2015)

Vechea reglementare

În vechea reglementare, **art. 9 alin. (4)** dispunea faptul că, în cazul în care minorul a dobândit cetățenia română în condițiile alin. (1) sau (2) și nu a fost inclus în certificatul de cetățenie al părintelui sau nu i s-a eliberat certificat de cetățenie potrivit dispozițiilor art. 20 alin. (5) sau (7), părinții sau, după caz, părintele, cetățeni români, pot solicita transcrierea ori înscrierea în registrele de stare civilă române a certificatelor sau extraselor de stare civilă eliberate de autoritățile străine în condițiile Legii nr. 119/1996 cu privire la actele de stare civilă, republicată.

Noua reglementare

Potrivit noii reglementări, **art. 9 alin. (4)** dispune: „În cazul în care minorul a dobândit cetățenia română în condițiile alin. (1) sau (2) și nu a fost inclus în certificatul de cetățenie al părintelui sau nu i s-a eliberat certificat de cetățenie potrivit dispozițiilor art. 20 alin. (7) sau (11), părinții sau, după caz, părintele, cetățeni români, pot solicita transcrierea ori înscrierea în registrele de stare civilă române a certificatelor sau extraselor de stare civilă eliberate de autoritățile străine în condițiile Legii nr. 119/1996 cu privire la actele de stare civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare”.

Art. 11 alin. (1) Legea nr. 21/1991 (modificată prin O.U.G. nr. 37/2015)

Vechea reglementare

În vechea reglementare, **art. 11 alin. (1)** stabilea faptul că persoanele care au dobândit cetățenia română prin naștere sau prin adopție și care au pierdut-o din motive neimputabile lor sau această cetățenie le-a fost ridicată fără voia lor, precum și descendenții acestora până la gradul III, la cerere, pot redobândi sau li se poate acorda cetățenia română, cu posibilitatea păstrării cetățeniei străine și stabilirea domiciliului în țară sau cu menținerea acestuia în străinătate, dacă îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 8 alin. (1) lit. b), c) și e).

Noua reglementare

Potrivit noii reglementări, **art. 11 alin. (1)** stabilește: „(1) Persoanele care au fost cetățeni români, dar au pierdut cetățenia română din motive neimputabile lor sau cărora această cetățenie le-a fost ridicată fără voia lor, precum și descendenții acestora până la gradul III, la cerere, pot redobânda sau li se poate acorda cetățenia română, cu posibilitatea păstrării cetățeniei străine și stabilirea domiciliului în țară sau cu menținerea acestuia în străinătate, dacă îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 8 alin. (1) lit. b), c) și e)”.

Art. 13 alin. (3) Legea nr. 21/1991 (modificată prin O.U.G. nr. 37/2015)

Noua reglementare

La art. 13, după alin. (2) **se introduce un nou alineat, alin. (3).**

Potrivit noii reglementări, **art. 13 alin. (3)** prevede: „Cererile de acordare a cetățeniei române întemeiate pe dispozițiile art. 8¹ pot fi depuse și la misiunile diplomatice sau la oficiile consulare ale României din statul pe teritoriul căruia solicitantul își are domiciliul. În acest caz, cererea va fi trimisă, de îndată, Comisiei pentru cetățenie din cadrul Autorității Naționale pentru Cetățenie, prin intermediul Ministerului Afacerilor Externe, însoțită de un punct de vedere emis de misiunea diplomatică sau oficiul consular cu privire la îndeplinirea condiției ca solicitantul să fi contribuit în mod semnificativ la protejarea și promovarea culturii, civilizației și spiritualității românești. În situația în care cererea a fost depusă la sediul Autorității Naționale pentru Cetățenie, Comisia pentru cetățenie va solicita Ministerului Afacerilor Externe punctul de vedere cu privire la îndeplinirea condiției ca solicitantul să fi contribuit în mod semnificativ la protejarea și promovarea culturii, civilizației și spiritualității românești”.

Art. 13¹ Legea nr. 21/1991 (modificată prin O.U.G. nr. 37/2015)

Noua reglementare

După art. 13 **se introduce un nou articol, art. 13¹.**

Potrivit noii reglementări, **art. 13¹** dispune: „(1) În cazul persoanelor prevăzute la art. 8², prin derogare de la prevederile art. 12, acordarea cetățeniei române se face prin hotărâre a Guvernului inițiată de Ministerul Tineretului și Sportului.

(2) Cererea de acordare a cetățeniei române întemeiată pe dispozițiile art. 8² se depune la Ministerul Tineretului și Sportului, în calitate de unică autoritate publică care formulează propuneri privind acordarea cetățeniei române în baza acestui articol.

(3) Ministerul Tineretului și Sportului va înainta Comisiei pentru cetățenie din cadrul Autorității Naționale pentru Cetățenie cererea însoțită de actele doveditoare și de propunerea privind acordarea cetățeniei române, în vederea verificării îndeplinirii condițiilor prevăzute la art. 8 alin. (1) lit. b), c) și e).

(4) Pe baza raportului Comisiei pentru cetățenie din cadrul Autorității Naționale pentru Cetățenie, care constată îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 8 alin. (1) lit. b), c) și e), Ministerul Tineretului și Sportului propune Guvernului acordarea cetățeniei române.

(5) În cazul în care Comisia pentru cetățenie constată neîndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 8 alin. (1) lit. b), c) și e), președintele Autorității Naționale pentru Cetățenie respinge, prin ordin, cererea de acordare a cetățeniei. Ordinul va fi comunicat, de

îndată, solicitantului, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, precum și Ministerului Tineretului și Sportului.

(6) Cetățenia română se dobândește la data depunerii jurământului de credință față de România. Prevederile art. 20 referitoare la depunerea jurământului de credință sunt aplicabile în mod corespunzător.

(7) Nedepunerea, din motive imputabile persoanei care a obținut cetățenia română în condițiile art. 8², a jurământului de credință, în termenul prevăzut de lege, atrage încetarea efectelor hotărârii prevăzute la alin. (1). Constatarea încetării efectelor hotărârii de acordare a cetățeniei române se face de către președintele Autorității Naționale pentru Cetățenie”.

Art. 14 alin. (4) Legea nr. 21/1991 (modificată prin O.U.G. nr. 37/2015)

Vechea reglementare

În vechea reglementare, **art. 14 alin. (4)** dispunea: Comisia are activitate permanentă, este formată dintr-un președinte și din 20 de membri, personal din cadrul Autorității Naționale pentru Cetățenie. Lucrările Comisiei nu sunt publice, acestea se desfășoară în prezența a cel puțin 3 membri și sunt prezidate de președinte, iar în lipsa acestuia, de către un membru desemnat de acesta.

Noua reglementare

Potrivit noii reglementări, **art. 14 alin. (4)** dispune: „Comisia are activitate permanentă, este formată din 21 de membri, personal de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor din cadrul Autorității Naționale pentru Cetățenie, din care unul are calitatea de președinte. Lucrările Comisiei nu sunt publice, acestea se desfășoară în prezența a cel puțin 3 membri și sunt prezidate de președinte, iar în lipsa acestuia, de către un membru desemnat de acesta”.

Art. 15 alin. (6) Legea nr. 21/1991 (modificată prin O.U.G. nr. 37/2015)

Noua reglementare

La art. 15, după alin. (5) se introduce un nou alineat, alin. (6).

Potrivit noii reglementări, **art. 15 alin. (6)** prevede: „În cazul cererilor de acordare a cetățeniei române formulate potrivit art. 8¹, Comisia, printr-un raport motivat, elaborat cu luarea în considerare a punctului de vedere al Ministerului Afacerilor Externe, precum și a celorlalte documente necesare soluționării cererii, prevăzute de lege, constată îndeplinirea sau neîndeplinirea condițiilor pentru acordarea cetățeniei române prevăzute la art. 8¹”.

Art. 16 alin. (2) lit. b) și c) Legea nr. 21/1991 (modificată prin O.U.G. nr. 37/2015)

Vechea reglementare

În vechea reglementare, **art. 16 alin. (2) lit. b) și c)** stabileau faptul că președintele Comisiei pentru cetățenie, prin rezoluție, dispune:

(...)

b) completarea dosarului, în termen de cel mult două luni de la primirea solicitării secretariatului tehnic al Comisiei de către petent, în cazul în care se

constată lipsa unor documente necesare soluționării cererii, sub sancțiunea respingerii cererii ca nesusținută;

c) fixarea termenului la care Comisia va verifica îndeplinirea condițiilor necesare acordării sau redobândirii cetățeniei române potrivit art. 11, termen care nu va depăși 5 luni de la data înregistrării cererii.

Noua reglementare

Potrivit noii reglementări, **art. 16 alin. (2) lit. b) și c)** stabilesc: „Președintele Comisiei pentru cetățenie, prin rezoluție, dispune:

(...)

b) completarea dosarului, în termen de cel mult 4 luni de la primirea solicitării secretariatului tehnic al Comisiei de către petent, în cazul în care se constată lipsa unor documente necesare soluționării cererii, sub sancțiunea respingerii cererii ca nesusținută;

c) fixarea primului termen, la care Comisia va verifica îndeplinirea condițiilor necesare acordării sau redobândirii cetățeniei române potrivit art. 11, la cel mult 5 luni de la data înregistrării cererii”.

Art. 16¹ Legea nr. 21/1991 (modificată prin O.U.G. nr. 37/2015)

Noua reglementare

După art. 16 **se introduce** un nou articol, art. 16¹.

Potrivit noii reglementări, **art. 16¹** prevede: „În situația în care persoana care a solicitat acordarea sau redobândirea cetățeniei române este cercetată într-o cauză penală, Comisia, dacă nu există alte motive pentru respingerea cererii, poate dispune suspendarea procedurii de acordare sau redobândire a cetățeniei române până la finalizarea acelei cauze”.

Art. 20 Legea nr. 21/1991 (modificată prin O.U.G. nr. 37/2015)

Vechea reglementare

În vechea reglementare, **art. 20** dispunea la primul alineat faptul că cetățenia română se acordă sau se redobândește la data depunerii jurământului de credință.

Potrivit alineatului următor, în termen de 3 luni de la data comunicării ordinului președintelui Autorității Naționale pentru Cetățenie de acordare sau redobândire a cetățeniei române, persoanele cărora li s-a acordat sau care au redobândit cetățenia română vor depune jurământul de credință față de România.

În continuare, prevedea faptul că Jurământul de credință se depune în ședință solemnă în fața ministrului justiției și a președintelui Autorității Naționale pentru Cetățenie sau a unuia dintre cei 2 vicepreședinți ai autorității delegați în acest sens și are următorul conținut:

„Jur să fiu devotat patriei și poporului român, să apăr drepturile și interesele naționale, să respect Constituția și legile României”.

La alineatul următor, stabilea faptul că după depunerea jurământului, Comisia eliberează certificatul de cetățenie română, care va fi întocmit în două exemplare, semnate de președintele Autorității Naționale pentru Cetățenie, dintre care un exemplar va fi înmănat titularului. Ambele exemplare ale certificatului conțin elemente de siguranță și au aplicate fotografiile ale titularului.

În continuare, dispunea faptul că în situația în care copiii minori dobândesc cetățenia română odată cu părinții sau cu unul dintre ei, aceștia vor fi înscriși în certificatul de cetățenie al părinților și nu depun jurământul.

Potrivit alineatului următor, persoana care a obținut cetățenia română în condițiile prevăzute la art. 10 și 11, cu menținerea domiciliului în străinătate, va depune jurământul de credință în fața șefului misiunii diplomatice sau al oficiului consular al României din țara în care domiciliază, în termenul prevăzut la alin. (2). În acest caz, certificatul de cetățenie română va fi eliberat de șeful misiunii diplomatice sau al oficiului consular respectiv.

În sfârșit, la ultimul alineat dispunea faptul că în cazul în care copilul devine major în timpul procesului de soluționare a cererii și până la data dobândirii de către părinți a cetățeniei române, acesta va depune jurământul și i se va elibera certificat de cetățenie distinct.

Noua reglementare

Potrivit noii reglementări, **art. 20** prevede: „(1) *Cetățenia română se acordă sau se redobândește la data depunerii jurământului de credință.*

(2) *În termen de 6 luni de la data comunicării ordinului președintelui Autorității Naționale pentru Cetățenie de acordare sau redobândire a cetățeniei române sau, după caz, de la publicarea în Monitorul Oficial a hotărârii Guvernului de acordare a cetățeniei române, persoanele cărora li s-a acordat sau care au redobândit cetățenia română vor depune jurământul de credință față de România.*

(3) *În cazuri temeinic justificate, termenul prevăzut la alin. (2) poate fi prelungit o singură dată, dacă cererea de prelungire însoțită de documente doveditoare este formulată înainte de împlinirea acestuia.*

(4) *Cererea de prelungire prevăzută la alin. (3) se aprobă de către președintele Autorității Naționale pentru Cetățenie sau, după caz, de șeful misiunii diplomatice ori al oficiului consular.*

(5) *Jurământul de credință se depune în ședință solemnă în fața ministrului justiției sau a președintelui Autorității Naționale pentru Cetățenie ori a unuia dintre cei 2 vicepreședinți ai autorității delegați în acest sens și are următorul conținut:*

«Jur să fiu devotat patriei și poporului român, să apăr drepturile și interesele naționale, să respect Constituția și legile României».

(6) *După depunerea jurământului, Comisia eliberează certificatul de cetățenie română, care va fi întocmit în două exemplare, semnate de președintele Autorității Naționale pentru Cetățenie, dintre care un exemplar va fi înmănat titularului. Ambele exemplare ale certificatului conțin elemente de siguranță și au aplicate fotografiile ale titularului.*

(7) *În situația în care copiii minori dobândesc cetățenia română odată cu părinții sau cu unul dintre ei, aceștia vor fi înscriși în certificatul de cetățenie al părinților și nu depun jurământul.*

(8) *Persoana care a obținut cetățenia română în condițiile prevăzute la art. 10 și 11, cu menținerea domiciliului în străinătate, va depune jurământul de credință, în termenul prevăzut de lege, în fața șefului misiunii diplomatice sau al oficiului consular al României din țara în care domiciliază. În acest caz, certificatul de cetățenie română va fi eliberat de*

șeful misiunii diplomatice sau al oficiului consular respectiv. Șeful misiunii diplomatice sau al oficiului consular poate delega aceste atribuții unui alt membru al personalului diplomatic sau consular.

(9) Persoana care a obținut cetățenia română în condițiile prevăzute la art. 10 și 11, cu menținerea domiciliului în străinătate, poate depune jurământul de credință și în condițiile prevăzute la alin. (5), în termenul prevăzut de lege, cu acordul șefului misiunii diplomatice sau al oficiului consular al României din țara în care domiciliază.

(10) Prevederile alin. (8) și (9) se aplică în mod corespunzător și în cazul persoanelor care au obținut cetățenia română în condițiile prevăzute la art. 8¹.

(11) În cazul în care copilul devine major în timpul procesului de soluționare a cererii și până la data dobândirii de către părinți a cetățeniei române, acesta va depune jurământul și i se va elibera certificat de cetățenie distinct”.

Art. 22 Legea nr. 21/1991 (modificată prin O.U.G. nr. 37/2015)

Vechea reglementare

În vechea reglementare, art. 22 la primul alineat dispunea faptul că dovada cetățeniei române se face cu cartea de identitate sau, după caz, cu buletinul de identitate, pașaportul ori cu certificatul prevăzut la art. 20 alin. (4).

De asemenea, la următorul alineat stabilea faptul că cetățenia copilului până la vârsta de 14 ani se dovedește cu certificatul său de naștere, însoțit de buletinul ori cartea de identitate, după caz, sau pașaportul oricărui dintre părinți.

În sfârșit, la ultimul alineat prevedea faptul că în cazul în care copilul este înscris în pașaportul unuia dintre părinți sau, după caz, în buletinul de identitate, dovada cetățeniei se face cu oricare dintre aceste acte.

Noua reglementare

Potrivit noii reglementări, art. 22 dispune: „(1) Dovada cetățeniei române se face cu cartea de identitate sau, după caz, cu buletinul de identitate, cu pașaportul, cu titlul de călătorie fără mențiunea «identitate incertă», cu certificatul prevăzut la art. 20 alin. (6) sau cu documentele prevăzute la art. 23.

(2) Cetățenia copilului până la vârsta de 14 ani se dovedește cu pașaportul, cu titlul de călătorie fără mențiunea «identitate incertă» sau cu certificatul său de naștere, însoțit de buletinul ori cartea de identitate, după caz, sau pașaportul oricărui dintre părinți, ori cu documentele prevăzute la art. 23”.

Art. 31 alin. (9) și (10) Legea nr. 21/1991 (modificată prin O.U.G. nr. 37/2015)

Noua reglementare

La art. 31, după alin. (8) se introduc două noi alineate, alin. (9) și (10).

Potrivit noii reglementări, art. 31 alin. (9) și (10) prevăd: „(9) Neprezentarea în vederea eliberării adevărinței de renunțare la cetățenia română, în termen de 6 luni de la data comunicării ordinului președintelui Autorității Naționale pentru Cetățenie de aprobare a cererii de renunțare la cetățenia română, atrage încetarea efectelor ordinului față de persoana în cauză.

(10) Constatarea încetării efectelor ordinului de aprobare a renunțării la cetățenia română față de persoanele care nu s-au prezentat în vederea eliberării adevărinței de renunțare la cetățenia română în termenul prevăzut la alin. (9) se face de către președintele Autorității Naționale pentru Cetățenie, la sesizarea direcției de specialitate din cadrul autorității sau, după caz, de șeful misiunii diplomatice ori al oficiului consular”.

Alte prevederi ale O.U.G. nr. 37/2015

Potrivit **art. II**, în termen de 6 luni de la data intrării în vigoare a respectivei ordonanțe de urgență, persoanele cărora, prin ordin al președintelui Autorității Naționale pentru Cetățenie, li s-a aprobat cererea de renunțare la cetățenia română până la data intrării în vigoare a ordonanței de urgență pot solicita, în condițiile legii, eliberarea adevărinței de renunțare la cetățenia română, sub efectul prevăzut la art. 31 alin. (9) din Legea cetățeniei române nr. 21/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezența ordonanță de urgență.

ISTORIC

Act modificat	Acte modificatoare
Legea nr. 21/1991 (rep. M. Of. nr. 576 din 13 august 2010; cu modif. ult.)	Legea nr. 2/2013 (M. Of. nr. 89 din 12 februarie 2013)
	Legea nr. 44/2013 (M. Of. nr. 148 din 20 martie 2013)
	O.U.G. nr. 37/2015 (M. Of. nr. 697 din 15 septembrie 2015)

**LEGEA NR. 7/1996 A CADASTRULUI
ȘI A PUBLICITĂȚII IMOBILIARE -
REPUBLICARE (M. OF. NR. 720/24.09.2015)**

De Redacția ProLege

Actul normativ republicat	Sumar
Legea nr. 7/1996 a cadastrului și a publicității imobiliare (rep. M. Of. nr. 720 din 24 septembrie 2015)	Titlul I („Regimul general al cadastrului și publicității imobiliare”) Cap. I („Dispoziții generale”) Cap. II („Organizarea activității de cadastru”) Cap. III („Organizarea lucrărilor sistematice de cadastru în vederea înscrierii în cartea funciară”) Titlul II („Publicitatea imobiliară”) Cap. I („Evidența cadastral-juridică”) Cap. II („Procedura de înscriere în cartea funciară”) Titlul III („Dispoziții tranzitorii, sancțiuni și dispoziții finale”) Cap. I („Dispoziții tranzitorii”) Cap. II („Sancțiuni”) Cap. III („Dispoziții finale”)

În M. Of. nr. 720 din 24 septembrie 2015, s-a republicat **Legea nr. 7/1996 a cadastrului și a publicității imobiliare**.

Respectiva lege a fost republicată în temeiul prevederilor art. III din Legea nr. 150/2015 pentru modificarea și completarea Legii cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996 (M. Of. nr. 459 din 25 iunie 2015), dându-se textelor o nouă numerotare.

Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996 a mai fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 83 din 7 februarie 2013, suferind ulterior numeroase modificări.

Intrare în vigoare

Respectiva lege intră în vigoare la **90 de zile de la publicarea ei în Monitorul Oficial** al României, Partea I.

Abrogări

- **art. 37-43 din Legea fondului funciar nr. 59/1974** (Buletinul Oficial nr. 138 din 5 noiembrie 1974; cu modif. ult.);

- **anexa nr. 1 la Decretul nr. 146/1985** privind înființarea colectivelor de lucrări cadastrale;

- **Decretul nr. 305/1971** privind activitatea geodezică, topofotogrammetrică și cartografică, precum și procurarea, deținerea și folosirea datelor și documentelor rezultate din această activitate (Buletinul Oficial nr. 111 din 26 septembrie 1971);

- orice alte **dispoziții contrare** respectivei legi.

Tabel corespondențe Legea nr. 7/1996

Legea nr. 7/1996 (rep. M. Of. nr. 720 din 24 septembrie 2015)	Legea 7/1996 (rep. M. Of. nr. 83 din 7 februarie 2013; cu modif. ult.)
Titlul I („Regimul general al cadastrului și publicității imobiliare”)	Titlul I („Regimul general al cadastrului și publicității imobiliare”)
Cap. I („Dispoziții generale”)	Cap. I („Dispoziții generale”)
Art. 1	Art. 1
Art. 2	Art. 2
Art. 3	Art. 3
Cap. II („Organizarea activității de cadastru”)	Cap. II („Organizarea activității de cadastru”)
Art. 4	Art. 4
Art. 5	Art. 5
Art. 6	Art. 6
Art. 7	Art. 7
Art. 8	Art. 8
Art. 9	Art. 9
Cap. III („Organizarea lucrărilor sistematice de cadastru în vederea înscrierii în cartea funciară”)	Cap. III („Organizarea lucrărilor sistematice de cadastru în vederea înscrierii în cartea funciară”)
Art. 10	Art. 10
Art. 11	Art. 11
Art. 12	Art. 12
Art. 13	Art. 13

Art. 14	Art. 14
Art. 15	Art. 15
Art. 16	Art. 16
Art. 17	Art. 17
Art. 18	Art. 18
Art. 19	Art. 19
Art. 20	Art. 20
Titlul II („Publicitatea imobiliară”)	Titlul II („Publicitatea imobiliară”)
Cap. I („Evidența cadastral-juridică”)	Cap. I („Evidența cadastral-juridică”)
Art. 21	Art. 21
Art. 22	Art. 22
Art. 23	Art. 23
Art. 24	Art. 24
Art. 25	Art. 25
Art. 26	Art. 26
Art. 27	Art. 27
Cap. II („Procedura de înscriere în cartea funciară”)	Cap. II („Procedura de înscriere în cartea funciară”)
Art. 28	Art. 28
Art. 29	Art. 29
Art. 30	Art. 30
Art. 31	Art. 31
Art. 32	Art. 32
Art. 33	Art. 33
Art. 34	Art. 34
Art. 35	Art. 35
Art. 36	Art. 35 ¹
Art. 37	Art. 36
Titlul III („Dispoziții tranzitorii, sancțiuni și dispoziții finale”)	Titlul III („Dispoziții tranzitorii, sancțiuni și dispoziții finale”)
Cap. I („Dispoziții tranzitorii”)	Cap. I („Dispoziții tranzitorii”)
Art. 38	Art. 37
Art. 39	Art. 38
Art. 40	Art. 39
Art. 41	Art. 40
Art. 42	Art. 41
Art. 43	Art. 42
Art. 44	Art. 43

Art. 45	Art. 44
Cap. II („Sanțiuni”)	Cap. II („Sanțiuni”)
Art. 46	Art. 45
Art. 47	Art. 46
Cap. III („Dispoziții finale”)	Cap. III („Dispoziții finale”)
Ar. 48	Art. 47
Art. 49	Art. 48
Art. 50	Art. 49
Art. 51	Art. 50
Art. 52	Art. 51

CAZIERUL FISCAL (O.G. NR. 39/2015)

De Redacția ProLege

Actul normativ	Sumar
O.G. nr. 39/2015 (M. Of. nr. 655 din 31 august 2015)	Art. 1 („Definiția cazierului fiscal”) Art. 2 („Scopul cazierului fiscal”) Art. 3 („Organizarea și gestionarea cazierului fiscal”) Art. 4 („Înscrierea în cazierul fiscal și transmiterea informațiilor între instituții”) Art. 5 („Documente care stau la baza înscrierii informațiilor în cazierul fiscal”) Art. 6 („Scoaterea din evidență a contribuabililor care au informații înscrise în cazierul fiscal”) Art. 7 („Organizarea și gestionarea istoricului contribuabililor scoși din evidența cazierului fiscal”) Art. 8 („Prezentarea cazierului fiscal”) Art. 9 („Eliberarea certificatului de cazier fiscal”) Art. 10 („Rectificarea informațiilor înscrise în cazierul fiscal”) Art. 11 („Contestarea deciziei de respingere a cererii de rectificare a informațiilor înscrise în cazierul fiscal”) Art. 12 („Dispoziții tranzitorii”) Art. 13 („Protecția datelor”) Art. 14 („Dispoziții finale”)

În M. Of. nr. 655 din 31 august 2015, s-a publicat O.G. nr. 39/2015 privind cazierul fiscal.

Vă prezentăm, în continuare, prevederile respectivei ordonanțe:

Art. 1 („Definiția cazierului fiscal”)

Potrivit **art. 1**, cazierul fiscal reprezintă un mijloc de evidență și urmărire a respectării disciplinei fiscale, contabile și financiare de către contribuabili, în care se ține evidența persoanelor fizice, juridice și a entităților fără personalitate juridică care au săvârșit fapte sancționate de legile fiscale, contabile, vamale și de cele care privesc disciplina financiară, stabilite potrivit art. 4 alin. (3).

Art. 2 („Scopul cazierului fiscal”)

Conform **art. 2**, cazierul fiscal se utilizează în scopul prevenirii și combaterii evaziunii fiscale, precum și al eficientizării de către organele fiscale a procesului de administrare a impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor venituri ale bugetului general consolidat datorate de către contribuabili, prin asigurarea accesului la informații care relevă modul de respectare a legislației fiscale, contabile, vamale și a disciplinei financiare de către contribuabili.

Art. 3 („Organizarea și gestionarea cazierului fiscal”)

Art. 3 la primul alineat prevede faptul că ANAF organizează la nivel central cazierul fiscal, în care se ține evidența persoanelor prevăzute la art. 1 și care se gestionează de organele fiscale competente.

La următorul alineat prevede faptul că în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a respectivei ordonanțe, prin ordin al președintelui ANAF se stabilesc organele fiscale competente, procedura de înscriere, scoatere și rectificare a informațiilor în/ din cazierul fiscal, solicitare și eliberare a certificatului de cazier fiscal, modelul și conținutul formularisticii necesare, precum și nivelul de acces corespunzător la informațiile din cazierul fiscal.

Art. 4 („Înscrierea în cazierul fiscal și transmiterea informațiilor între instituții”)

Art. 4 prevede următoarele:

„(1) În cazierul fiscal al persoanelor fizice, juridice și al entităților fără personalitate juridică se înscriu informații privind faptele sancționate contravențional sau penal de legile fiscale, contabile, vamale, precum și cele care privesc disciplina financiară.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), faptele sancționate contravențional cu avertisment nu se înscriu în cazierul fiscal.

(3) Faptele pentru care se înscriu informații în cazierul fiscal al persoanelor și entităților prevăzute la alin. (1) se stabilesc prin hotărâre a Guvernului în termen de 30 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe.

(4) În cazierul fiscal se înscriu și informații din documentele întocmite pentru atragerea răspunderii solidare, patrimoniale sau a inactivității fiscale, după cum urmează:

a) atragerea răspunderii solidare cu debitorul, stabilită prin decizie a organului fiscal competent, emisă în condițiile Codului de procedură fiscală, rămasă definitivă prin neexercitarea căilor de atac prevăzute de lege sau prin hotărâre judecătorească definitivă, în situația în care decizia organului fiscal a fost atacată în justiție;

b) atragerea răspunderii patrimoniale cu debitorul ajuns în stare de insolvență, pronunțată prin hotărâre judecătorească definitivă, pentru creanțele care fac parte din pasivul debitorului și sunt administrate de ANAF;

c) inactivitatea fiscală, declarată potrivit legii, cu excepția inactivității fiscale declarate ca urmare a înscrierii inactivității temporare la registrul comerțului, prevăzută în Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală.

(5) Inactivitatea fiscală prevăzută la alin. (4) lit. c) se înscrie atât în cazierul fiscal al persoanei juridice sau entității fără personalitate juridică declarate inactivă, cât și al reprezentanților legali sau reprezentanților desemnați ai acestora.

(6) Înscrierea inactivității fiscale se face în cazierul fiscal al reprezentanților legali ai persoanei juridice, precum și al reprezentanților legali sau desemnați ai entităților fără personalitate juridică existenți în perioada în care au intervenit situațiile de declarare a inactivității fiscale.

(7) În situația în care sunt desemnați noi reprezentanți/reprezentanți legali și se menține starea de inactivitate fiscală pe o perioadă mai mare de un semestru calendaristic de la data înscrierii mențiunilor privind desemnarea noilor reprezentanți legali în registrul comerțului sau în evidențele autorităților și instituțiilor publice la care sunt înregistrate celelalte persoane juridice și entități fără personalitate juridică care nu se înregistrează la registrul comerțului, inactivitatea fiscală se înscrie și în cazierul fiscal al acestora.

(8) Oficiul Național al Registrului Comerțului comunică, în format electronic, ANAF sau unităților subordonate lista reprezentanților legali sau a reprezentanților desemnați din perioada în care au intervenit situațiile de declarare a inactivității fiscale a persoanelor juridice sau a entităților fără personalitate juridică.

(9) Pentru persoanele juridice și entitățile fără personalitate juridică ce, potrivit legii, nu au obligația înregistrării în registrul comerțului, informațiile privind reprezentanții legali din perioada în care au intervenit situațiile de declarare a inactivității fiscale se transmit de autoritățile și instituțiile publice în evidența cărora sunt înregistrate persoanele respective ANAF sau unităților subordonate.

(10) Procedura de transmitere a informațiilor prevăzute la alin. (8) și (9) se stabilește prin protocol încheiat între ANAF și Ministerul Justiției, ANAF și Oficiul Național al Registrului Comerțului, unitățile subordonate ANAF și judecătoria în a cărei circumscripție își are sediul persoana juridică, după caz.

(11) Pentru contribuabilii care solicită înregistrarea de mențiuni privitoare la numirea unor noi reprezentanți legali sau desemnarea unor noi reprezentanți în cazul entităților fără personalitate juridică, procedura de transmitere a situației contribuabililor și a noilor reprezentanți legali se stabilește prin protocoalele încheiate potrivit alin. (10).

(12) Înscrierea informațiilor în cazierul fiscal se face de către organul fiscal competent stabilit potrivit art. 3 alin. (2), pe baza documentelor rămase definitive potrivit legislației în vigoare”.

Art. 5 („Documente care stau la baza înscrierii informațiilor în cazierul fiscal”)

Art. 5 la primul alineat prevede faptul că înscrierea în cazierul fiscal a informațiilor prevăzute la art. 4 se face în baza următoarelor documente:

a) extrasele de pe încheierea sau dispozitivul hotărârilor judecătorești definitive transmise de instanțele judecătorești organelor fiscale competente în administrarea contribuabilului;

b) extrasele de pe ordonanțele procurorului prin care s-a dispus renunțarea la urmărirea penală, după epuizarea căilor de atac, transmise organelor fiscale competente în administrarea contribuabilului;

c) extrasele de pe deciziile de soluționare a contestațiilor rămase definitive prin neexercitarea căilor de atac;

d) actele/documentele întocmite de organele fiscale, vamale și alte organe competente din subordinea ANAF, rămase definitive prin neexercitarea căilor administrative sau judiciare de atac;

e) actele rămase definitive ale altor organe competente să constate faptele prevăzute la art. 4 și să aplice sancțiuni.

Potrivit alineatului următor, actele prevăzute la alin. (1) lit. a) și b) se comunică organului fiscal competent în a cărui rază teritorială își are domiciliul fiscal persoana sancționată, în termen de 5 zile de la data redactării acestora.

În sfârșit, la ultimul alineat se prevede faptul că organele competente să constate faptele prevăzute la art. 4 și să aplice sancțiuni au obligația ca, în termen de 5 zile de la data rămânerii definitive a actelor care sancționează fapte care, potrivit legii, se înscriu în cazierul fiscal, neatacate în termenele prevăzute de lege, să comunice aceste acte organului fiscal competent în a cărui rază teritorială își are domiciliul fiscal contribuabilul sancționat.

Art. 6 („Scoaterea din evidență a contribuabililor care au informații înscrise în cazierul fiscal”)

Art. 6 are următorul conținut:

„(1) Contribuabilii care au înscrise informații în cazierul fiscal se scot din evidență dacă se află în următoarele situații:

a) faptele pe care le-au săvârșit nu mai sunt sancționate de lege;

b) a intervenit amnistia, reabilitarea de drept sau judecătorească constatată prin hotărâre judecătorească;

c) faptele sunt sancționate ca infracțiuni și nu au mai săvârșit fapte de această natură într-o perioadă de 5 ani de la data executării pedepsei;

d) faptele sunt sancționate conform legii penale cu amendă sau avertisment și nu au mai săvârșit fapte de această natură într-o perioadă de 5 ani de la data înscrierii informațiilor în cazierul fiscal;

e) faptele sunt sancționate contravențional, cu excepția faptelor prevăzute la lit. f), într-o perioadă de o lună de la data înscrierii informațiilor în cazierul fiscal,

cu condiția achitării cuantumului amenzilor contravenționale. În situația în care cuantumul amenzilor nu a fost achitat în această perioadă, scoaterea din evidență se realizează în termen de 3 zile lucrătoare de la data achitării amenzilor sau la data împlinirii unui termen de 5 ani de la data înscrierii informațiilor în cazierul fiscal, în situația în care cuantumul amenzilor nu a fost achitat în acest termen;

f) faptele sunt sancționate contravențional pentru nerespectarea regimului produselor accizabile, într-o perioadă de un an de la data înscrierii informațiilor în cazierul fiscal, cu condiția achitării cuantumului amenzilor contravenționale. În situația în care cuantumul amenzilor nu a fost achitat în această perioadă, scoaterea din evidență se realizează în termen de 3 zile lucrătoare de la data achitării amenzilor sau la data împlinirii unui termen de 5 ani de la data înscrierii informațiilor în cazierul fiscal, în situația în care cuantumul amenzilor nu a fost achitat în acest termen;

g) au fost stinse creanțele administrate de ANAF datorate ca urmare a atragerii răspunderii solidare prevăzute la art. 4 alin. (4) lit. a) sau a răspunderii patrimoniale prevăzute la art. 4 alin. (4) lit. b). Data scoaterii din evidență este data stingerii creanțelor, însă nu mai devreme de o lună de la data înscrierii informațiilor în cazierul fiscal. În situația în care creanțele administrate de ANAF nu au fost stinse în această perioadă, scoaterea din evidență se realizează la data stingerii acestora sau la data împlinirii unui termen de 5 ani de la data înscrierii informațiilor în cazierul fiscal, în situația în care creanțele nu au fost stinse în acest termen;

h) contribuabilul declarat inactiv a fost reactivat. Data scoaterii din evidență este data reactivării contribuabilului, în situația în care acesta a fost declarat inactiv pentru neîndeplinirea obligațiilor declarative prevăzute de lege, sau data împlinirii unui termen de 3 luni de la data reactivării contribuabilului, în situația în care acesta a fost declarat inactiv pentru celelalte cazuri prevăzute de lege. Aceste prevederi sunt aplicabile și reprezentanților legali, respectiv reprezentanților desemnați;

i) persoana nu mai deține calitatea de reprezentant legal sau reprezentant desemnat al contribuabilului aflat în stare de inactivitate. În această situație, inactivitatea fiscală se scoate din cazierul fiscal al persoanei la data împlinirii unui termen de un an de la data înscrierii mențiunii privind schimbarea reprezentantului legal în registrul comerțului sau în evidențele autorităților și instituțiilor publice la care sunt înregistrate celelalte persoane juridice și entități fără personalitate juridică care nu se înregistrează la registrul comerțului sau de la data expirării mandatului, în situația în care acesta este limitat în timp și nu a fost reînnoit;

j) decesul, respectiv radierea contribuabilului. În situația radierii unei persoane juridice sau a unei entități fără personalitate juridică declarate inactive anterior radierii, inactivitatea fiscală înscrisă în cazierul fiscal al reprezentanților legali sau

al reprezentanților desemnați se scoate din evidența acestora la data împlinirii unui termen de un an de la data radierii contribuabilului.

(2) Informațiile pentru faptele, respectiv situațiile prevăzute la alin. (1) lit. a), b) și d)-j) se scot din oficiu din evidența cazierului fiscal, iar cele de la lit. c) se scot din evidența cazierului fiscal la cererea contribuabilului.

(3) Informațiile care se scot din oficiu din evidența cazierului fiscal se pot scoate din evidență și la cererea contribuabilului, însoțită de documentele doveditoare.

(4) În cazul în care în cazierul fiscal al contribuabililor aflați în una dintre situațiile prevăzute la alin. (1) există informații cu privire la mai multe fapte sau situații, se șterg numai informațiile care impun scoaterea din evidență”.

Art. 7 („Organizarea și gestionarea istoricului contribuabililor scoși din evidența cazierului fiscal”)

Art. 7 la primul alineat prevede faptul că la nivelul ANAF se organizează și se gestionează istoricul contribuabililor care au fost scoși din evidența cazierului fiscal.

Potrivit alineatului următor, informațiile din istoricul prevăzut mai sus se păstrează pentru o perioadă de 10 ani de la data scoaterii din evidență și se utilizează de organele fiscale, potrivit legii.

Art. 8 („Prezentarea cazierului fiscal”)

Art. 8 prevede următoarele:

„(1) Prezentarea certificatului de cazier fiscal este obligatorie în următoarele situații:

a) la înființarea societăților, a societăților cooperative, a cooperativelor agricole și a entităților fără personalitate juridică, de către asociați, acționari, membri și reprezentanții legali sau desemnați;

b) la solicitarea înscrierii asociațiilor și fundațiilor în Registrul asociațiilor și fundațiilor de către asociații sau membrii fondatori ai acestora, după caz, de către aceștia;

c) la autorizarea exercitării unei activități independente de către solicitanți;

d) la cesiunea ori înstrăinarea sub orice formă a părților sociale sau a acțiunilor, de către noii asociați, acționari sau membri;

e) la numirea de noi reprezentanți legali, precum și la cooptarea de noi asociați, acționari sau membri cu prilejul efectuării majorării de capital social de către noii reprezentanți legali, asociați, acționari sau membri;

f) la numirea de noi reprezentanți legali, precum și în cazul cooptării unor noi membri în asociații și fundații, atunci când aceștia dobândesc și calitatea de reprezentanți legali ai persoanei juridice deja înregistrate, de către aceștia;

g) în alte cazuri prevăzute de lege.

(2) Obligația prevăzută la alin. (1) este îndeplinită în situațiile prevăzute la lit. a) și c)-e) pentru persoanele care se înscriu în registrul comerțului prin transmiterea, în format electronic, a informațiilor din cazierul fiscal al contribuabililor de către ANAF Oficiului Național al Registrului Comerțului, la solicitarea acestuia, în termen de maximum 2 ore. Solicitarea cuprinde, în mod obligatoriu, următoarele informații: numele și prenumele/denumirea și codul numeric personal/codul de identificare fiscală.

(3) Procedura de eliberare a certificatului de cazier fiscal și de transmitere, în format electronic, a informațiilor din cazierul fiscal al contribuabililor, a cărui prezentare este obligatorie pentru persoanele prevăzute la alin. (1) care se înscriu în registrul comerțului, se stabilește prin protocol încheiat între ANAF și Oficiul Național al Registrului Comerțului.

(4) Persoanele fizice și juridice străine care nu sunt înregistrate fiscal în România și se află în una dintre situațiile prevăzute la alin. (1) nu au obligația să prezinte certificatul de cazier fiscal, fiind suficientă declarația autentică pe propria răspundere a persoanei fizice sau a reprezentantului persoanei juridice, după caz, din care să rezulte că nu au săvârșit fapte și nu s-au aflat în situații de natura celor care se înscriu în evidența cazierului fiscal, precum și că nu sunt înregistrați fiscal în România.

(5) Se interzice autorizarea operațiunilor prevăzute la alin. (1), în cazul în care în cazierul fiscal există înscrise informații privind faptele și situațiile prevăzute la art. 4.

(6) La solicitarea organelor de urmărire penală și a instanțelor judecătorești ANAF va furniza informații din cazierul fiscal al contribuabililor.

(7) În baza acordurilor fiscale internaționale ANAF poate furniza autorităților fiscale competente din statele partenere, la cerere, informații din cazierul fiscal al contribuabililor”.

Art. 9 („Eliberarea certificatului de cazier fiscal”)

Art. 9 are următorul conținut:

„(1) Cererea de eliberare a certificatului de cazier fiscal, în cazul contribuabililor persoane fizice se depune la orice organ fiscal competent în eliberarea certificatului de cazier fiscal, personal sau de reprezentant legal/împuternicitul acestuia pe bază de procură autentică/împuternicire avocațială, indiferent de domiciliul fiscal al contribuabilului.

(2) Cererea de eliberare a certificatului de cazier fiscal în cazul contribuabililor persoane juridice sau entități fără personalitate juridică se depune la orice organ fiscal competent în eliberarea certificatului de cazier fiscal, indiferent de domiciliul contribuabilului, de către reprezentantul legal al acestora sau prin reprezentant pe bază de mandat întocmit conform legii. În cazul depunerii cererii de către reprezentantul legal al persoanelor juridice, acesta are obligația de a prezenta documente care să ateste calitatea de reprezentant legal.

(3) Persoanele prevăzute la alin. (1) și (2) depun cererea de eliberare a certificatului de cazier fiscal și prezintă actul de identitate.

(4) Cererea de eliberare a certificatului de cazier fiscal, documentele care atestă identitatea și calitatea de reprezentant sau de reprezentant legal se pot transmite la organul fiscal de către persoanele prevăzute la alin. (1) și (2) prin mijloace electronice de transmitere la distanță, în condițiile prevăzute de Codul de procedură fiscală.

(5) Certificatul de cazier fiscal se emite în scris, pe suport hârtie sau în formă electronică.

(6) Certificatul de cazier fiscal emis în formă electronică se comunică prin mijloace electronice de transmitere la distanță prevăzute de Codul de procedură fiscală ori de câte ori contribuabilul a optat pentru această modalitate de emitere și de comunicare.

(7) Certificatul de cazier fiscal este valabil 30 de zile de la data emiterii și numai în scopul în care a fost eliberat.

(8) Eliberarea certificatului de cazier fiscal se face de îndată de către organul fiscal competent în eliberarea certificatului de cazier fiscal, indiferent de domiciliul fiscal al contribuabilului.

(9) Certificatul de cazier fiscal se eliberează contribuabilului, reprezentantului legal sau reprezentantului desemnat pe bază de mandat.

(10) Certificatul de cazier fiscal se eliberează și instituțiilor și autorităților publice, la solicitarea acestora, ori de câte ori instituțiile respective trebuie să soluționeze o cerere a unei persoane fizice, juridice sau a unei entități fără personalitate juridică, iar pentru soluționarea cererii legislația specifică prevede prezentarea certificatului de cazier fiscal.

(11) Certificatul de cazier fiscal prevăzut la alin. (10) poate fi emis și transmis în formă electronică în baza unui protocol încheiat între instituția/autoritatea publică și organul fiscal emitent al acestuia. În acest caz, certificatul este valabil și fără semnătura persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii, și ștampila organului emitent”.

Art. 10 („Rectificarea informațiilor înscrise în cazierul fiscal”)

Art. 10 prevede următoarele:

„(1) Contribuabilii care figurează în evidența cazierului fiscal pot cere rectificarea informațiilor înscrise, dacă acestea nu corespund situației reale ori înregistrarea lor nu s-a făcut cu respectarea dispozițiilor legale.

(2) Cererea de rectificare, însoțită de acte doveditoare, se adresează organului fiscal competent care a efectuat înscrierea în cazierul fiscal.

(3) Organele fiscale sunt obligate să verifice susținerile contribuabililor și, după caz, iau măsuri de rectificare a informațiilor și eliberează un nou certificat de cazier fiscal în locul celui contestat sau emit decizia de respingere a cererii de rectificare.

(4) Soluția se comunică contribuabilului în termen de 5 zile de la data depunerii cererii, în condițiile Codului de procedură fiscală”.

Art. 11 („Contestarea deciziei de respingere a cererii de rectificare a informațiilor înscrise în cazierul fiscal”)

Potrivit primului alineat al **art. 11**, contribuabilii cărora li s-a respins cererea de rectificare sau cărora nu li s-a răspuns în termenul prevăzut de art. 10 alin. (4) pot depune contestație la tribunal, secția de contencios administrativ și fiscal. Contestația se depune în termen de 30 de zile de la comunicarea deciziei de respingere a cererii de rectificare sau de la expirarea termenului de comunicare a modului de soluționare a cererii de rectificare. Contestația se poate introduce și în cazul în care eroarea înregistrării în cazierul fiscal nu se datorează organelor fiscale.

De asemenea, la alineatul următor, se prevede faptul că în caz de admitere a contestației instanța comunică o copie de pe hotărâre organului fiscal competent în administrarea fiscală a contribuabilului, în vederea rectificării cazierului fiscal.

Art. 12 („Dispoziții tranzitorii”)

Art. 12 are următorul conținut:

„(1) Prevederile art. 4 cu privire la înscrierea în cazierul fiscal nu se aplică faptelor/situațiilor constatate prin acte încheiate începând cu data intrării în vigoare a respectivei ordonanțe, care au fost săvârșite, respectiv au intervenit în perioada anterioară, dacă pentru acestea în perioada respectivă nu era prevăzută înscrierea în cazierul fiscal.

(2) Prevederile art. 6 privitoare la scoaterea din evidență a contribuabililor care au informații înscrise în cazierul fiscal se aplică și faptelor și situațiilor existente în cazierul fiscal la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe.

(3) Informațiile privind faptele și situațiile înscrise în cazierul fiscal, la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe, în baza documentelor care nu sunt definitive în sistemul căilor de atac, se scot din evidența cazierului fiscal, din oficiu, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a ordinului prevăzut la art. 3 alin. (2), până la rămânerea definitivă a acestora.

(4) Dacă informațiile prevăzute la alin. (3) nu au fost scoase din evidența cazierului fiscal în termenul prevăzut, se poate solicita aceasta prin depunerea unei cereri la organul fiscal competent, la care se anexează documentele doveditoare.

(5) Până la data intrării în vigoare a hotărârii Guvernului prevăzută la art. 4 alin. (3) se aplică prevederile H.G. nr. 31/2003 privind aprobarea Normelor metodologice pentru aplicarea O.G. nr. 75/2001 privind organizarea și funcționarea cazierului fiscal, cu modificările și completările ulterioare”.

Art. 13 („ Protecția datelor”)

Potrivit **art. 13**, Toate schimburile de informații efectuate în temeiul prezentei ordonanțe se realizează cu respectarea Legii nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 14 („Dispoziții finale”)

Art. 14 prevede faptul că, la data intrării în vigoare a respectivei ordonanțe, O.G. nr. 75/2001 privind organizarea și funcționarea cazierului fiscal (rep. M. Of. nr. 664 din 23 iulie 2004; cu modif. ult. se abrogă.

LEGEA NR. 10/1995 PRIVIND CALITATEA ÎN CONSTRUCȚII - REPUBLICARE (M. OF. NR. 689/11.09.2015)

De Redacția ProLege

Actul normativ	Sumar
Legea nr. 10/1995 (M. Of. nr. 689 din 11 septembrie 2015)	Cap. I („Dispoziții generale”) Cap. II („Sistemul calității în construcții”) Cap. III („Obligații și răspunderi”) Cap. IV („Sancțiuni”) Cap. V („Dispoziții finale și tranzitorii”)

În M. Of. nr. 689 din 11 septembrie 2015, s-a republicat Legea nr. 10/1995 privind calitatea în construcții.

Legea nr. 10/1995 are următoarea structură:

Cap. I („Dispoziții generale”): art. 1-7

Cap. II („Sistemul calității în construcții”): art. 8-21

Cap. III („Obligații și răspunderi”): art. 22-34

Cap. IV („Sancțiuni”): art. 35-40

Cap. V („Dispoziții finale și tranzitorii”): art. 41-44

Legea nr. 10/1995 a fost republicată în temeiul art. V din Legea nr. 177/2015 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/1995 privind calitatea în construcții (publicată în M. Of. nr. 484 din 2 iulie 2015), dându-se textelor o nouă numerotare.

Legea nr. 10/1995 a fost inițial publicată în M. Of. nr. 12 din 24 ianuarie 1995, suferind, de-a lungul timpului, numeroase modificări:

Vă prezentăm, în continuare, o parte dintre prevederile respectivei legi:

Obiectul

Art. 1 prevede la primul alineat: Calitatea construcțiilor este rezultanta totalității performanțelor de comportare a acestora în exploatare, în scopul satisfacerii, pe întreaga durată de existență, a exigențelor utilizatorilor și colectivităților.

Potrivit alineatului următor, exigențele privind calitatea instalațiilor și a echipamentelor tehnologice de producție se stabilesc și se realizează pe bază de reglementări specifice fiecărui domeniu de activitate.

Art. 2 prevede la primul alineat faptul că prevederile respectivei legi se aplică construcțiilor și instalațiilor aferente acestora, denumite în continuare construcții, în etapele de proiectare, execuție și recepție a construcțiilor, precum și în etapele de exploatare și intervenții la construcțiile existente și de postutilizare a acestora, indiferent de forma de proprietate, destinație, categorie și clasă de importanță sau sursă de finanțare, în scopul protejării vieții oamenilor, a bunurilor acestora, a societății și a mediului înconjurător.

Potrivit alineatului următor, instalațiile prevăzute la alin. (1) cuprind instalațiile electrice, sanitare, termice, de gaze, de ventilație, de climatizare/condiționare aer, de alimentare cu apă și de canalizare, exclusiv instalațiile, utilajele și echipamentele tehnologice din interiorul sau exteriorul construcțiilor.

Art. 3 prevede la primul alineat faptul că prin respectiva lege se instituie sistemul calității în construcții, care să conducă la realizarea și exploatarea unor construcții de calitate corespunzătoare, în scopul protejării vieții oamenilor, a bunurilor acestora, a societății și a mediului înconjurător.

Art. 5 stabilește la primul alineat faptul că pentru obținerea unor construcții de calitate sunt obligatorii realizarea și menținerea, pe întreaga durată de existență a construcțiilor, a următoarelor cerințe fundamentale aplicabile:

- a) rezistență mecanică și stabilitate;
- b) securitate la incendiu;
- c) igienă, sănătate și mediu înconjurător;
- d) siguranță și accesibilitate în exploatare;
- e) protecție împotriva zgomotului;
- f) economie de energie și izolare termică;
- g) utilizare sustenabilă a resurselor naturale.

Potrivit alineatului următor, aplicarea cerințelor fundamentale se stabilește pe domenii/subdomenii și categorii de construcții și pe specialități pentru instalațiile aferente construcțiilor, prin regulamente și reglementări tehnice în construcții.

Obligații și răspunderi ale investitorilor

Art. 22 prevede faptul că investitorii sunt persoane fizice sau juridice care finanțează și realizează investiții sau intervenții la construcțiile existente în sensul legii și au următoarele obligații principale referitoare la calitatea construcțiilor:

- a) stabilirea nivelului calitativ ce trebuie realizat prin proiectare și execuție pe baza reglementărilor tehnice, precum și a studiilor și cercetărilor efectuate;
- b) obținerea acordurilor și a avizelor prevăzute de lege, precum și a autorizației de construire;
- c) asigurarea verificării proiectelor prin specialiști verficatori de proiecte atestați;
- d) asigurarea verificării execuției corecte a lucrărilor de construcții prin diriginți de specialitate sau operatori economici de consultanță specializați, pe tot parcursul lucrărilor;

- e) acționarea în vederea soluționării neconformităților, a defectelor apărute pe parcursul execuției lucrărilor, precum și a deficiențelor proiectelor;
- f) asigurarea recepției lucrărilor de construcții la terminarea lucrărilor și la expirarea perioadei de garanție;
- g) întocmirea cărții tehnice a construcției și predarea acesteia către proprietar;
- h) expertizarea construcțiilor de către experți tehnici atestați, în situațiile în care la aceste construcții se execută lucrări de natura celor prevăzute la art. 18 alin. (2) al respectivei legi.

Obligații și răspunderi ale proiectanților

Art. 23 stabilește faptul că proiectanții de construcții răspund de îndeplinirea următoarelor obligații principale referitoare la calitatea construcțiilor:

- a) precizarea prin proiect a categoriei de importanță a construcției;
- b) asigurarea prin proiecte și detalii de execuție a nivelului de calitate corespunzător cerințelor, cu respectarea reglementărilor tehnice și a clauzelor contractuale;
- c) prezentarea proiectelor elaborate în fața specialiștilor verficatori de proiecte atestați, stabiliți de către investitor, precum și soluționarea neconformităților și neconcordanțelor semnalate;
- d) elaborarea caietelor de sarcini, a instrucțiunilor tehnice privind execuția lucrărilor, exploatarea, întreținerea și reparațiile, precum și, după caz, a proiectelor de urmărire privind comportarea în timp a construcțiilor. Documentația privind postutilizarea construcțiilor se efectuează numai la solicitarea proprietarului;
- e) stabilirea, prin proiect, a fazelor de execuție determinate pentru lucrările aferente cerințelor și participarea pe șantier la verificările de calitate legate de acestea;
- f) stabilirea modului de tratare a defectelor apărute în execuție, din vina proiectantului, la construcțiile la care trebuie să asigure nivelul de calitate corespunzător cerințelor, precum și urmărirea aplicării pe șantier a soluțiilor adoptate, după însușirea acestora de către specialiști verficatori de proiecte atestați, la cererea investitorului;
- g) participarea la întocmirea cărții tehnice a construcției și la recepția lucrărilor executate;
- h) asigurarea asistenței tehnice, conform clauzelor contractuale, pentru proiectele elaborate, pe perioada execuției construcțiilor sau a lucrărilor de intervenție la construcțiile existente;
- i) asigurarea participării obligatorii a proiectantului coordonator de proiect și, după caz, a proiectanților pe specialități la toate fazele de execuție stabilite prin proiect și la recepția la terminarea lucrărilor.

Potrivit **art. 24**, cheltuielile generate de efectuarea unor lucrări suplimentare față de documentația tehnico-economică aprobată, ca urmare a unor erori de proiectare, sunt suportate de proiectant/proiectantul coordonator de proiect și

proiectanții pe specialități, persoane fizice sau juridice, în solidar cu verificatorii proiectului, la sesizarea justificată a investitorului și/sau a beneficiarului în baza unui raport de expertiză tehnică elaborat de un expert tehnic atestat.

Obligații și răspunderi ale executanților

Art. 25 prevede faptul că executantul lucrărilor de construcții are următoarele obligații principale:

a) sesizarea investitorilor asupra neconformităților și neconcordanțelor constatate în proiecte, în vederea soluționării;

b) începerea execuției lucrărilor numai la construcții autorizate în condițiile legii și numai pe bază și în conformitate cu proiecte verificate de specialiști atestați;

c) asigurarea nivelului de calitate corespunzător cerințelor printr-un sistem propriu de calitate conceput și realizat prin personal propriu, cu responsabili tehnici cu execuția autorizată;

d) convocarea factorilor care trebuie să participe la verificarea lucrărilor ajunse în faze determinante ale execuției și asigurarea condițiilor necesare efectuării acestora, în scopul obținerii acordului de continuare a lucrărilor;

e) soluționarea neconformităților, a defectelor și a neconcordanțelor apărute în fazele de execuție, numai pe baza soluțiilor stabilite de proiectant cu acordul investitorului;

f) utilizarea în execuția lucrărilor numai a produselor și a procedeelelor prevăzute în proiect, certificate sau pentru care există acorduri tehnice, care conduc la realizarea cerințelor, precum și gestionarea probelor-martor; înlocuirea produselor și a procedeelelor prevăzute în proiect cu altele care îndeplinesc condițiile precizate și numai pe baza soluțiilor stabilite de proiectanți cu acordul investitorului;

g) respectarea proiectelor și a detaliilor de execuție pentru realizarea nivelului de calitate corespunzător cerințelor;

h) sesizarea, în termen de 24 de ore, a Inspectoratului de Stat în Construcții - I.S.C. în cazul producerii unor accidente tehnice în timpul execuției lucrărilor;

i) supunerea la recepție numai a construcțiilor care corespund cerințelor de calitate și pentru care a predat investitorului documentele necesare întocmirii cărții tehnice a construcției;

j) aducerea la îndeplinire, la termenele stabilite, a măsurilor dispuse prin actele de control sau prin documentele de recepție a lucrărilor de construcții;

k) remedierea, pe propria cheltuială, a defectelor calitative apărute din vina sa, atât în perioada de execuție, cât și în perioada de garanție stabilită potrivit legii;

l) readucerea terenurilor ocupate temporar la starea lor inițială, la terminarea execuției lucrărilor;

m) stabilirea răspunderilor tuturor participanților la procesul de producție - factori de răspundere, colaboratori, subcontractanți - în conformitate cu sistemul propriu de asigurare a calității adoptat și cu prevederile legale în vigoare.

Obligații și răspunderi ale specialiștilor verficatori de proiecte, ale responsabililor tehnici cu execuția și ale experților tehnici, atestați

Art. 26 are următorul conținut:

„(1) Specialiștii verficatori de proiecte atestați răspund în mod solidar cu proiectantul în ceea ce privește asigurarea nivelului de calitate corespunzător cerințelor proiectului.

(2) Responsabilii tehnici cu execuția autorizați răspund, conform atribuțiilor ce le revin, pentru realizarea nivelului de calitate corespunzător cerințelor fundamentale la lucrările de construcții pentru care sunt angajați.

(3) Experții tehnici atestați, angajați pentru expertizarea unor proiecte, lucrări de construcții sau construcții aflate în exploatare, răspund pentru soluțiile date.

(4) Obligațiile specialiștilor atestații se stabilesc prin regulamente de aplicare a legii.

(5) În cazul producerii unor evenimente deosebite din cauza unor factori naturali sau antropici, la solicitarea Inspectoratului de Stat în Construcții – I.S.C experții tehnici atestați participă la evaluarea stării tehnice a construcțiilor avariate în vederea stabilirii condițiilor de utilizare în continuare ori de dezafectare a acestora”.

Obligații și răspunderi ale proprietarilor construcțiilor

Art. 27 dispune faptul că proprietarii construcțiilor au următoarele obligații principale:

a) efectuarea la timp a lucrărilor de întreținere și de reparații care le revin, prevăzute conform normelor legale în cartea tehnică a construcției și rezultate din activitatea de urmărire a comportării în timp a construcțiilor;

b) păstrarea și completarea la zi a cărții tehnice a construcției și predarea acesteia, la înstrăinarea construcției, noului proprietar;

c) asigurarea urmăririi comportării în timp a construcțiilor, conform prevederilor din cartea tehnică și reglementărilor tehnice;

d) efectuarea, după caz, de lucrări de reconstruire, consolidare, transformare, extindere, desființare parțială, precum și de lucrări de reparații ale construcției numai pe bază de proiecte întocmite de către persoane fizice sau persoane juridice autorizate și verificate potrivit legii;

e) asigurarea realizării lucrărilor de intervenții asupra construcțiilor, impuse prin reglementările legale;

f) asigurarea efectuării lucrărilor din etapa de postutilizare a construcțiilor, cu respectarea prevederilor legale în vigoare.

Obligații și răspunderi ale administratorilor și ale utilizatorilor construcțiilor

Potrivit **art. 28**, administratorii și utilizatorii construcțiilor au următoarele obligații principale:

- a) folosirea construcțiilor conform instrucțiunilor de exploatare prevăzute în cartea tehnică a construcției;
- b) efectuarea la timp a lucrărilor de întreținere și de reparații care le revin conform contractului;
- c) efectuarea de lucrări de intervenție la construcția existentă în sensul prevederilor art. 18 alin. (2), numai cu acordul proprietarului și cu respectarea prevederilor legale;
- d) efectuarea urmăririi comportării în timp a construcțiilor conform cărții tehnice a construcției și contractului încheiat cu proprietarul;
- e) sesizarea, în termen de 24 de ore, a Inspectoratului de Stat în Construcții – I.S.C., în cazul unor accidente tehnice la construcțiile în exploatare.

Obligații și răspunderi în activitatea de cercetare

Art. 29 stabilește faptul că unitățile care prestează activități de cercetare în construcții au următoarele obligații principale:

- a) efectuarea de cercetări teoretice și experimentale preliminare, în vederea fundamentării reglementărilor tehnice în construcții;
- b) fundamentarea, elaborarea și experimentarea de soluții tehnice, produse și procedee noi pentru construcții;
- c) verificarea și controlul noilor produse și procedee la solicitarea producătorilor, în vederea eliberării de agremente tehnice, conform dispozițiilor legale.

Obligații și răspunderi comune

Conform **art. 30**, proiectantul, specialistul verificator de proiecte atestat, fabricanții și furnizorii de materiale și produse pentru construcții, executantul, responsabilul tehnic cu execuția autorizat, dirigintele de șantier autorizat, expertul tehnic atestat răspund potrivit obligațiilor ce le revin pentru viciile ascunse ale construcției, ivite într-un interval de 10 ani de la recepția lucrării, precum și după împlinirea acestui termen, pe toată durata de existență a construcției, pentru viciile structurii de rezistență rezultate din nerespectarea normelor de proiectare și de execuție în vigoare la data realizării ei.

Art. 31 prevede faptul că proiectanții, precum și specialiștii atestați tehnico-profesional sau autorizați, prevăzuți la art. 6, au obligația să încheie asigurări de răspundere civilă profesională, cu valabilitate pe durata exercitării dreptului de practică.

Potrivit **art. 32**, proiectanții, precum și specialiștii atestați tehnico-profesional sau autorizați, prevăzuți la art. 6, au obligația de a pune la dispoziția autorităților de reglementare și/sau de control în construcții, la solicitarea acestora, documentele întocmite în exercitarea obligațiilor ce le revin.

Obligațiile și răspunderile Inspectoratului de Stat în Construcții - I.S.C.

Art. 33 prevede faptul că Inspectoratul de Stat în Construcții - I.S.C. exercită controlul statului cu privire la aplicarea unitară a prevederilor legale în domeniul calității construcțiilor, în toate etapele și componentele sistemului calității în construcții, constată contravențiile, aplică sancțiunile și măsurile prevăzute de lege și dispune oprirea lucrărilor realizate necorespunzător.

**NORMELE DE APLICARE A CAP. IV DIN LEGEA NR. 360/2002
PRIVIND STATUTUL POLIȚISTULUI, REFERITOARE LA
ACORDAREA RECOMPENSELOR ȘI RĂSPUNDEREA
DISCIPLINARĂ A POLIȚIȘTILOR (H.G. NR. 725/2015)**

De Redacția ProLege

Actul normativ	Sumar
H.G. nr. 725/2015 (M. Of. nr. 690 din 11 septembrie 2015)	Cap. I („Dispoziții generale”) Cap. II („Recompensarea polițiștilor”) Cap. III („Răspunderea disciplinară”) Cap. IV („Dispoziții tranzitorii și finale”)

În M. Of. nr. 690 din 11 septembrie 2015, s-a publicat H.G. nr. 725/2015 pentru stabilirea normelor de aplicare a Cap. IV din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, referitoare la acordarea recompenselor și răspunderea disciplinară a polițiștilor (M. Of. nr. 440 din 24 iunie 2002; cu modif. ult.).

Cap. I („Dispoziții generale”)

Art. 1 („Domeniu de reglementare”)

Potrivit **art. 1**, respectiva hotărâre stabilește normele de aplicare a prevederilor cap. IV din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare Statut, referitoare la acordarea recompenselor și răspunderea disciplinară a polițiștilor.

Art. 2 („Definiții”)

Art. 2 la primul alineat explică semnificațiile următorilor termeni și expresii:

- a) actele cercetării – orice act încheiat în cadrul procedurii disciplinare;
- b) persoana în drept – persoana competentă să acorde recompense, să aplice atenționări fără parcurgerea procedurii disciplinare sau să dispună cercetarea prealabilă;
- c) polițistul desemnat – polițistul care efectuează cercetarea prealabilă, potrivit art. 59 alin. (3)-(5) din Statut;
- d) polițistul asistent – polițistul care, la cererea polițistului cercetat, îl asistă în cadrul procedurii disciplinare, în condițiile art. 583 alin. (4) și (5) din Statut.

De asemenea, la următorul alineat prevede faptul că, în sensul alin. (1) lit. b), prin persoana competentă să acorde recompense ori să aplice atenționări fără

parcursarea procedurii disciplinare se înțelege persoana care are competența de numire a polițistului, șeful ierarhic superior al acesteia care are competență de gestiune a resurselor umane sau, după caz, șeful care îndeplinește funcția similară celui care a aplicat sancțiunea disciplinară, identificată potrivit art. 54 alin. (1¹) și (1²) din Statut.

Potrivit ultimului alineat, în sensul alin. (1) lit. b), prin persoana competentă să dispună cercetarea prealabilă se înțelege persoana identificată potrivit art. 59 alin. (2) din Statut, astfel:

- a) persoana care are competența de numire în funcție a polițistului cercetat, inclusiv de împuternicire pentru îndeplinirea atribuțiilor unei funcții de conducere;
- b) șeful unității ierarhic superioare celei în care este încadrat polițistul cercetat care are competență de gestiune a resurselor umane;
- c) șeful unității la care polițistul este delegat sau detașat;
- d) șeful instituției de învățământ din Ministerul Afacerilor Interne la care polițistul urmează cursuri sau susține examene de carieră;
- e) șeful instituției subordonate Ministerului Afacerilor Interne care exercită competențe de coordonare și control metodologic al serviciilor publice comunitare sau ministrul afacerilor interne, pentru polițiștii din cadrul serviciilor publice comunitare sau detașați la aceste servicii.

Cap. II („Recompensarea polițiștilor”)

Art. 3 („Acordarea recompenselor”)

Art. 3 la primul alineat stabilește faptul că recompensarea se realizează în scopul recunoașterii publice a meritelor polițistului care se evidențiază în mod deosebit în îndeplinirea atribuțiilor de serviciu și a misiunilor, precum și pentru motivarea personalului în vederea obținerii unor rezultate superioare în activitatea profesională.

Potrivit alineatului următor, recompensele se acordă cu obiectivitate, în mod echitabil și principial.

În sfârșit, la ultimul alineat dispune faptul că recompensa se aduce, de regulă, la cunoștința personalului structurii din care face parte polițistul recompensat.

Art. 4 („Competențe de acordare a recompenselor”)

Potrivit **art. 4**, recompensele prevăzute de Statut se acordă de persoana în drept, din proprie inițiativă sau la propunerea șefilor polițistului care nu au competență de numire în funcție a acestuia.

Art. 5 („Elemente de analiză”)

Art. 5 prevede faptul că șefii vor avea în vedere la formularea propunerilor de recompensare a polițistului, fără a se limita la acestea, următoarele elemente:

- a) comportamentul exemplar și conduita profesională generală a polițistului;
- b) rezultate deosebite în îndeplinirea atribuțiilor de serviciu și misiunilor;
- c) faptele polițistului care au adus prestigiu instituției în societate;

d) implicarea în activități profesionale desfășurate în interesul și în sprijinul persoanei, comunității și instituțiilor statului;

e) posibilitatea ca recompensa acordată să stimuleze polițistul în obținerea unor rezultate mai bune în activitatea sa profesională.

Sect. 1 („Dispoziții comune privind procedura disciplinară”)

Subsect. 1 („Cadrul procedural”)

Art. 6 („Cadrul procedurii disciplinare”)

Art. 6 la primul alineat prevede faptul că procedura disciplinară se realizează cu respectarea principiilor, garanțiilor, regulilor și competențelor prevăzute în cap. IV din Statut și a prevederilor respectivei hotărâri.

Potrivit alineatului următor, procedura disciplinară este inițiată prin declanșarea cercetării prealabile, presupune sesizarea și consultarea Consiliului de disciplină, după caz, și se finalizează prin soluționarea definitivă a cauzei.

La ultimul alineat dispune faptul că persoana în drept care a luat cunoștință, în scris, de comiterea unei abateri disciplinare este obligată să dispună, prin rezoluție, declanșarea cercetării prealabile.

Art. 7 („Confidențialitatea procedurilor”)

Conform **art. 7**, procedura disciplinară se desfășoară cu respectarea dispozițiilor legale referitoare la informațiile clasificate și la protecția datelor cu caracter personal.

Subsect. a 2-a („Citarea”)

Art. 8 („Modalitățile de citare”)

Art. 8 prevede următoarele: „(1) Citarea se face, de regulă, prin înștiințare scrisă cu semnătură de primire, înmănată la sediul unității în care își desfășoară activitatea polițistul cercetat.

(2) Citarea se poate face și:

a) prin scrisoare recomandată, cu confirmare de primire, expediată la domiciliul, reședința ori la adresa de corespondență, indicate de polițist în scris, din România;

b) prin afișare la domiciliul sau la reședința polițistului, numai în cazul refuzului de primire sau expirării termenului pentru corespondența prevăzută la lit. a);

c) prin intermediul poștei electronice, al oricărui altui sistem de mesagerie electronică ori telefonic, cu acordul polițistului cercetat;

d) în orice modalitate convenită cu polițistul cercetat.

(3) În situația prevăzută la alin. (2) lit. c) și d), polițistul desemnat sau, după caz, membrii Consiliului de disciplină, denumit în continuare Consiliu, încheie un proces-verbal în care consemnează informații privind obținerea acordului polițistului cercetat și modalitatea în care se va realiza citarea. Procesul-verbal se semnează și de polițistul cercetat.

(4) Dovada citării se realizează prin confirmarea de primire, procesul-verbal de afişare, un înscris sau înregistrare care confirmă modalităţile prevăzute la alin. (2) lit. c) și d)”.
Art. 9 („Situatiile de citare”)

Potrivit **art. 9**, citarea se poate face pe parcursul procedurii disciplinare, ori de câte ori poliţistul desemnat sau preşedintele Consiliului apreciază necesară prezenţa poliţistului cercetat.

Art. 10 („Cuprinsul citaţiei”)

Art. 10 stabileşte faptul că citaţia este individuală și cuprinde următoarele elemente:

a) denumirea și adresa unităţii la nivelul căreia se desfășoară procedura disciplinară;

b) data emiterii citaţiei;

c) numele și prenumele poliţistului citat, motivul citării, precum și locul unde va fi citat;

d) data, ora și locul în care se va prezenta poliţistul citat;

e) semnătura poliţistului desemnat sau, după caz, a preşedintelui Consiliului.

Art. 11 („Neprezentarea poliţistului citat”)

Art. 11 prevede la primul alineat faptul că procedura disciplinară continuă chiar și în lipsa poliţistului cercetat, atunci când:

a) refuză să semneze de primire înştiinţarea scrisă;

b) deşi a fost citat conform procedurii, nu se prezintă și nu face dovada imposibilităţii de prezentare.

Potrivit alineatului următor, în situaţiile prevăzute mai sus, se întocmeşte un proces-verbal.

Art. 12 („Confirmarea procedurii de citare”)

Art. 12 prevede faptul că prezenţa poliţistului cercetat în faţa poliţistului desemnat sau a Consiliului, la data, ora și locul citării, înlătură orice viciu de procedură legat de citarea acestuia.

Subsecţ. a 3-a („Exercitarea drepturilor poliţistului cercetat”)

Art. 13 („Dreptul de a cunoaşte actele cercetării”)

Art. 13 are următorul conţinut:

„(1) În vederea exercitării dreptului poliţistului cercetat de a cunoaşte actele cercetării, cu ocazia prezentării în urma primei citări, poliţistul desemnat prezintă acestuia, spre studiere, materialul de sesizare care stă la baza declanşării cercetării disciplinare.

(2) În vederea studierii celorlalte acte ale cercetării, poliţistul cercetat poate formula o cerere scrisă, adresată poliţistului desemnat sau preşedintelui Consiliului, după caz.

(3) Cererea prevăzută la alin. (2) se înregistrează la secretariatul unităţii la nivelul căreia se desfășoară procedura disciplinară.

(4) Polițistul desemnat sau, după caz, președintele Consiliului ia măsuri pentru ca în termen de cel mult 5 zile lucrătoare de la înregistrarea cererii să permită polițistului cercetat să consulte, în întregime, actele cercetării.

(5) Polițistul asistent are acces la actele cercetării în același timp și în aceleași condiții cu polițistul cercetat”.

Art. 14 („Exercitarea dreptului la apărare”)

Art. 14 stabilește la primul alineat faptul că în scopul exercitării dreptului la apărare, polițistul cercetat are dreptul:

- a) să solicite administrarea de probe în apărarea sa;
- b) să depună orice înscrisuri doveditoare pe care le deține, inclusiv rapoarte personale și rapoarte de expertiză extrajudiciară;
- c) să noteze date și informații din actele cercetării, care nu sunt clasificate potrivit legii;
- d) să primească, în fotocopie, raportul de cercetare prealabilă, inclusiv în stadiul de proiect, încheierea Consiliului, actul administrativ de sancționare și decizia motivată a persoanei în drept, care nu sunt clasificate potrivit legii.

Potrivit alineatului următor, în exercitarea dreptului la apărare al polițistului cercetat, polițistul asistent are drepturile prevăzute la alin. (1), cu excepția întocmirii în nume personal a declarațiilor și rapoartelor polițistului cercetat.

Art. 15 („Consemnarea accesării actelor cercetării”)

Art. 15 la primul alineat prevede faptul că polițistul desemnat sau, după caz, președintele Consiliului întocmește un proces-verbal, în care consemnează condițiile în care a fost asigurat accesul la actele cercetării, inclusiv situațiile în care au fost realizate și predate fotocopii ale unor acte ale cercetării. Procesul-verbal se prezintă pentru semnare polițiștilor care au accesat actele cercetării.

Conform alineatului următor, în procesul-verbal se consemnează și situațiile în care consultarea actelor cercetării sau doar a unora dintre acestea nu a fost posibilă din cauza neîndeplinirii condițiilor privind accesul la informații clasificate ori neprezentării polițistului cercetat.

Subsecț. a 4-a („Suspendarea și încetarea suspendării procedurii disciplinare”)

Art. 16 („Suspendarea și încetarea suspendării procedurii disciplinare”)

Art. 16 prevede următoarele:

„(1) Situațiile privind suspendarea procedurii disciplinare, potrivit art. 60 alin. (2) și art. 62⁵ din Statut, se constată de polițistul desemnat sau, după caz, de membrii Consiliului.

(2) Disjungerea unei cauze, în situațiile prevăzute la art. 60 alin. (3) și art. 62⁵ din Statut, se realizează cu aprobarea persoanei în drept.

(3) Atunci când suspendarea este consecința sesizării organelor de urmărire penală, după disjungere, procedura continuă pentru acei polițiști sau pentru acele fapte care nu fac obiectul sesizării.

(4) Suspendarea procedurii disciplinare și încetarea suspendării acesteia se constată printr-un proces-verbal întocmit de persoanele prevăzute la alin. (1), care se prezintă spre aprobare persoanei în drept”.

Subsecț. a 5-a („Desemnarea unor persoane în cadrul procedurii disciplinare”)

Art. 17 („Criterii pentru desemnarea unor persoane”)

Art. 17 are următorul conținut:

„(1) Polițistul desemnat, membrii Consiliului și secretarul acestuia nu pot fi din rândul persoanelor care:

- a) au calitatea de șef nemijlocit sau subordonat al polițistului cercetat,
- b) au calitatea de soț, rudă sau afin, până la gradul al patrulea inclusiv, cu polițistul cercetat ori se află într-o altă situație de conflict de interese prevăzută de lege;
- c) sunt subiectul unei proceduri disciplinare în curs;
- d) sunt sub efectul unei sancțiuni disciplinare;
- e) au calitatea de suspect sau inculpat ori au fost trimise în judecată;
- f) sunt condamnate sau față de acestea s-a dispus renunțarea la aplicarea pedepsei ori amânarea aplicării pedepsei printr-o hotărâre judecătorească rămasă definitivă.

(2) Dispozițiile alin. (1) lit. d)-f) se aplică și cu privire la numirea membrilor colectivului de polițiști, denumit în continuare colectiv.

(3) Nu pot fi membri ai Consiliului polițistul desemnat și polițistul asistent”.

Art. 18 („Abținerea, recuzarea și alte situații”)

Art. 18 prevede următoarele:

„(1) Polițistul aflat în una dintre situațiile prevăzute la art. 17 este obligat să se abțină de la efectuarea de acte ale cercetării și să formuleze, de îndată, cerere de abținere.

(2) Polițistul cercetat poate să formuleze cerere de recuzare a polițistului aflat în situațiile prevăzute la art. 17, de îndată ce are cunoștință despre existența vreuneia dintre acestea.

(3) Cererea de abținere sau de recuzare, temeinic motivată, se face în scris și se depune la secretariatul unității la nivelul căreia se efectuează cercetarea prealabilă sau, după caz, este constituit Consiliul.

(4) Cererea se analizează și se soluționează în termen de două zile lucrătoare de către persoana în drept. În vederea soluționării cererii, structura de resurse umane întocmește un referat pe care îl prezintă persoanei în drept.

(5) Persoana în drept se poate sesiza și din oficiu cu privire la existența uneia dintre situațiile prevăzute la art. 17.

(6) Persoana în drept dispune, prin rezoluție, respingerea cererii ca neîntețiată sau admiterea acesteia. Până la soluționarea cazului de abținere sau de recuzare, polițistul desemnat sau membrul Consiliului nu mai poate îndeplini acte de cercetare.

(7) Polițistul va fi înlocuit prin act administrativ al persoanei în drept, atunci când din motive întemeiate, altele decât cele de abținere sau recuzare, nu își poate desfășura activitatea în cadrul procedurii disciplinare, precum și în situația admiterii cererii de abținere sau de recuzare. În această situație, persoana în drept indică actele îndeplinite de polițist care rămân valabile”.

Subsect. a 6-a („Termene procedurale”)

Art. 19 („Calculul termenelor procedurale”)

Potrivit **art. 19**, la calculul termenelor privind depunerea sau comunicarea unor documente în cadrul procedurii disciplinare se ia în considerare data depunerii documentului la secretariatul unității, la oficiul poștal sau la serviciul de curierat rapid ori la un serviciu specializat de comunicare.

Sect. a 2-a („Cercetarea prealabilă”)

Art. 20 („Declanșarea cercetării prealabile”)

Conform **art. 20**, cercetarea prealabilă se declanșează de persoana în drept, prin act administrativ, în condițiile art. 59 alin. (3)-(5) din Statut.

Art. 21 („Inițierea cercetării prealabile. Citarea polițistului”)

Art. 21 la primul alineat prevede faptul că după emiterea actului administrativ prevăzut la art. 20, polițistul desemnat procedează la citarea polițistului cercetat.

Potrivit alineatului următor, cu această ocazie îi aduce la cunoștință polițistului cercetat actul administrativ de declanșare a cercetării prealabile și îi solicită rapoarte scrise cu privire la faptele cercetate ce pot constitui abateri disciplinare.

Art. 22 („Administrarea probatoriului”)

Art. 22 la primul alineat stabilește faptul că polițistul desemnat este obligat să strângă probele care pot conduce la aflarea adevărului cu privire la existența sau inexistența abaterii disciplinare, gravitatea și condițiile care au cauzat sau favorizat săvârșirea acesteia, să evalueze și să se pronunțe motivat, prin proces-verbal, cu privire la relevanța, concludența și utilitatea probelor solicitate de către polițistul cercetat.

Potrivit alineatului următor, pe timpul cercetării prealabile, cu respectarea prevederilor legale, se pot desfășura următoarele activități: verificarea unor înscrisuri, inclusiv privind activitatea desfășurată anterior de polițistul cercetat; constatarea, la fața locului, a unor situații de fapt; inventarieri, audieri de martori, controale financiar-contabile, ridicări de înscrisuri, precum și alte activități necesare lămurii cauzei.

Art. 23 („Prezentarea dosarului de cercetare prealabilă”)

Art. 23 la primul alineat dispune faptul că dosarul de cercetare prealabilă se prezintă, la finalizarea cercetării prealabile, persoanei în drept pentru a decide una dintre măsurile prevăzute la art. 59³ din Statut.

Conform alineatului următor, în cazul în care dispune restituirea dosarului, pentru completarea cercetării prealabile, persoana în drept trebuie să indice, în scris, motivele care justifică măsura.

Art. 24 („Conținutul dosarului de cercetare prealabilă”)

Art. 24 dispune faptul că dosarul de cercetare prealabilă cuprinde toate documentele întocmite în cadrul operațiunilor administrative aferente procedurii de cercetare prealabilă, după cum urmează:

- a) materialul de sesizare a faptei care face obiectul cercetării prealabile;
- b) copia actului administrativ prin care s-a declanșat procedura disciplinară și, după caz, a actelor administrative de înlocuire a polițistului desemnat;
- c) proiectul raportului de cercetare prealabilă, respectiv raportul de cercetare prealabilă;
- d) toate actele întocmite/administrate în perioada desfășurării cercetării prealabile;
- e) opis privind documentele existente în dosarul de cercetare prealabilă.

Art. 25 („Actele realizate în activitatea de control”)

Art. 25 prevede faptul că atunci când pe timpul activităților de control se constată existența unor fapte care pot constitui abateri disciplinare, organele de control pot sesiza, prin notă motivată, persoana care a dispus activitatea de control, pentru a decide cu privire la declanșarea cercetării prealabile.

Potrivit alineatului următor, în cazul în care pe timpul activităților de control nu a fost întocmită nota motivată prevăzută la alin. (1), raportul prevăzut la art. 59⁴ din Statut, prin care se constată fapte care pot constitui abateri disciplinare, reprezintă material de sesizare.

Secț. a 3-a („Procedura în fața Consiliului de disciplină”)

Art. 26 („Constituirea colectivului”)

Art. 26 stabilește la primul alineat faptul că constituirea colectivelor prevăzute la art. 62³ din Statut se realizează prin acte administrative ale persoanelor în drept, din rândul polițiștilor din cadrul unităților pe care le conduc.

Conform alineatului următor, la nivelul aparatului central al Ministerului Afacerilor Interne și al structurilor din cadrul acestuia, colectivul se constituie prin act administrativ al ministrului afacerilor interne, la propunerea conducătorilor acestor structuri.

Art. 27 („Desemnarea membrilor colectivului”)

Art. 27 prevede la primul alineat faptul că membrii colectivului se desemnează în condițiile prevăzute la art. 62³ din Statut.

Potrivit alineatului următor, membrul colectivului care are cunoștință despre existența vreuneia dintre situațiile prevăzute la art. 17 alin. (1) lit. d)-f) are obligația de a informa în scris emitentul actului administrativ de stabilire a colectivului și de a depune, după caz, documente doveditoare ale susținerilor sale.

Art. 28 („Durata mandatului membrilor colectivului”)

Art. 28 are următorul conținut:

„(1) Membrii colectivului sunt desemnați pentru o perioadă de 3 ani de la data emiterii actului administrativ de nominalizare în colectiv. În aceleași condiții are loc reînnoirea mandatului, cu aceeași perioadă, o singură dată.

(2) Mandatul de membru al colectivului încetează înainte de data prevăzută la alin. (1) în următoarele situații:

a) la data mutării sau transferului din unitatea condusă de persoana în drept care l-a nominalizat;

b) la data încetării raporturilor de serviciu;

c) atunci când intervine una dintre situațiile prevăzute la art. 17 alin. (1) lit. d)-f).

(3) Încetarea mandatului de membru al colectivului se dispune sau, după caz, se constată prin act administrativ. De regulă, prin același act administrativ, se desemnează ca membru al colectivului un alt polițist cu aceeași specialitate, potrivit art. 27 alin. (1)".

Art. 29 („Constituirea Consiliului”)

Conform **art. 29**, atunci când, la finalizarea cercetării disciplinare, se dispune sesizarea și consultarea Consiliului, prin act administrativ al persoanei în drept prevăzute la art. 20 se constituie Consiliul.

Art. 30 („Desemnarea membrilor Consiliului”)

Potrivit **art. 30**, desemnarea polițiștilor în Consiliu se realizează în condițiile art. 62⁴ alin. (3) și (4) din Statut.

Art. 31 („Încetarea calității de membru al Consiliului”)

Art. 31 dispune la primul alineat: Calitatea de membru al Consiliului încetează de drept la încetarea calității de membru al colectivului.

Conform alineatului următor, încetarea calității de membru al Consiliului se dispune sau, după caz, se constată prin act administrativ. De regulă, prin același act administrativ se desemnează ca membru al Consiliului un alt polițist cu aceeași specialitate, potrivit art. 30.

Art. 32 („Atribuțiile președintelui Consiliului”)

Art. 32 dispune faptul că președintele Consiliului are următoarele atribuții principale:

a) stabilește locul, data și ora la care au loc ședințele Consiliului;

b) conduce ședințele Consiliului;

c) coordonează activitatea Consiliului;

d) coordonează activitatea secretarului și verifică documentele întocmite de acesta;

e) reprezintă Consiliul în fața persoanei în drept.

Art. 33 („Atribuțiile secretarului Consiliului”)

Potrivit **art. 33**, secretarul Consiliului are următoarele atribuții principale:

a) înregistrează actele necesare desfășurării activității Consiliului;

b) îi convoacă, la cererea președintelui, pe membrii Consiliului și citează polițistul cercetat, precum și persoanele care urmează a fi audiate;

c) redactează încheierile, procesele-verbale de ședință și alte acte emise de către Consiliu;

d) ține evidența și asigură securitatea documentelor gestionate de Consiliu și efectuează alte lucrări necesare în vederea desfășurării activității Consiliului.

Art. 34 („Activitatea Consiliului”)

Art. 34 prevede următoarele:

„(1) Lucrările fiecărei ședințe a Consiliului se consemnează într-un proces-verbal semnat de președinte, de membri și de secretarul acestuia, precum și de către polițistul cercetat și polițistul asistent, atunci când aceștia sunt prezenți.

(2) În cazul în care polițistul cercetat sau polițistul asistent nu poate sau refuză semnarea procesului-verbal ori nu este prezent, se face mențiune despre acest fapt, activitatea desfășurându-se în continuare.

(3) Pentru îndeplinirea rolului și atribuțiilor specifice, de regulă, Consiliul are următoarele atribuții principale:

- a) citează polițistul cercetat;
- b) evaluează probele administrate;
- c) dacă apreciază că se impune, poate solicita polițistului desemnat să ofere clarificările necesare;
- d) audiază persoane, administrează probe și verifică documente;
- e) deliberează asupra cauzei;
- f) întocmește încheierea prevăzută la art. 62 alin. (5) din Statut”.

Art. 35 („Încheierea Consiliului”)

Art. 35 are următorul conținut:

„(1) Propunerea din încheiere se formulează pe baza majorității de voturi. Încheierea Consiliului se semnează de toți membrii și de secretar și se prezintă, împreună cu celelalte acte ale dosarului de cercetare disciplinară, persoanei în drept, pentru a decide una dintre măsurile prevăzute la art. 62² din Statut.

(2) Membrul Consiliului care are o altă părere va redacta și semna opinia separată, cu prezentarea considerentelor pe care aceasta se sprijină.

(3) Dosarul de cercetare disciplinară cuprinde toate documentele întocmite în cadrul operațiunilor administrative aferente cercetării prealabile și procedurii în fața Consiliului, după cum urmează:

- a) dosarul de cercetare prealabilă prevăzut la art. 24;
- b) copia actului administrativ prin care s-au dispus sesizarea și consultarea Consiliului;
- c) toate actele întocmite/administrate în perioada desfășurării procedurii în fața Consiliului;
- d) încheierea Consiliului;
- e) opis privind documentele existente în dosarul de cercetare disciplinară”.

Secț. a 4-a („Măsura administrativ-preventivă”)

Art. 36 („Scopul și consecințele atenționării”)

Art. 36 prevede următoarele:

„(1) Persoana în drept dispune atenționarea polițistului atunci când consideră că aplicarea măsurii administrativ-preventive este proporțională cu gravitatea faptei și suficientă pentru atingerea scopului răspunderii disciplinare.

(2) Atenționarea polițistului constă în atragerea atenției cu privire la fapta săvârșită și la luarea unor măsuri de îndreptare, respectiv în indicarea faptului că poate fi sancționat disciplinar pentru fapte ce constituie abateri disciplinare.

(3) În cazul atenționării, pentru aceeași faptă nu mai poate fi dispusă o sancțiune disciplinară”.

Art. 37 („Gestionarea măsurii”)

Potrivit **art. 37**, atenționarea polițistului se dispune în scris și se comunică acestuia.

Sect. a 5-a („Aplicarea sancțiunilor disciplinare”)

Art. 38 („Aplicarea sancțiunilor disciplinare”)

Art. 38 prevede la primul alineat faptul că sancțiunea disciplinară se stabilește și se dispune numai după cercetarea prealabilă și după consultarea Consiliului, cu excepția muștrării scrise și a diminuării salariului funcției de bază cu 5-20% pe o perioadă de 1-3 luni, când persoana în drept poate decide aplicarea sancțiunii fără consultarea Consiliului.

Potrivit alineatului următor, sancțiunea disciplinară se dispune prin act administrativ al persoanei în drept, cu respectarea termenelor prevăzute la art. 60 alin. (1) și (7) din Statut.

Art. 39 („Termenul de prescripție a faptei”)

Art. 39 prevede la primul alineat faptul că termenul de 6 luni prevăzut la art. 60 alin. (1) din Statut se calculează de la data la care persoana în drept a luat la cunoștință, în scris, de comiterea faptei.

Conform alineatului următor, în situația prevăzută la art. 25, termenul se calculează de la data luării la cunoștință a notei motivate sau, după caz, a raportului de control de către persoana care a dispus activitatea de control.

Art. 40 („Comunicarea actului administrativ de sancționare”)

Art. 40 are următorul conținut:

„(1) Actul administrativ de sancționare se comunică polițistului, prin grija structurii de resurse umane, de regulă, prin înmânare cu semnătură de primire, la sediul unității în care își desfășoară activitatea polițistul cercetat sau la domiciliul/reședința acestuia.

(2) În cazul în care comunicarea nu se poate realiza în condițiile alin. (1), actul administrativ se comunică în condițiile prevăzute la art. 8 alin. (2)-(4), cu excepția comunicării telefonice.

(3) Actul administrativ de sancționare clasificat potrivit legii se aduce la cunoștință polițistului sancționat disciplinar prin intermediul structurii de resurse umane din unitatea în care își desfășoară activitatea. În acest caz, se întocmește un proces-verbal privind modalitatea de comunicare a actului administrativ”.

Sect. a 6-a („Contestarea sancțiunii”)

Art. 41 („Depunerea contestației”)

Art. 41 prevede următoarele:

„(1) Polițistul sancționat poate formula contestație împotriva sancțiunii disciplinare, care se depune la secretariatul unității conduse de persoana în drept care a dispus sancțiunea disciplinară, în termen de 10 zile lucrătoare de la data luării la cunoștință.

(2) În situația prevăzută la alin. (1), persoana în drept care a dispus sancțiunea disciplinară înaintează, cu celeritate, șefului unității ierarhic superioare dosarul de cercetare disciplinară și un raport motivat cu privire la sancțiunea disciplinară dispusă și la motivele propunerii de respingere sau de admitere a contestației.

(3) În situația în care polițistul sancționat este încadrat în unități ale aparatului central al Ministerului Afacerilor Interne, precum și în situația în care șeful ierarhic al persoanei în drept care a dispus sancțiunea disciplinară este ministrul afacerilor interne, documentele prevăzute la alin. (2) se prezintă acestuia, pentru a dispune cu privire la soluționarea contestației.

(4) În cazul sancțiunilor dispuse de ministrul afacerilor interne, contestarea se realizează potrivit art. 44 alin. (2)”.

Art. 42 („Soluționarea contestației”)

Art. 42 la primul alineat prevede faptul că șeful unității ierarhic superioare soluționează contestația, în termen de 20 de zile lucrătoare de la data înregistrării la secretariatul acestei unități, prin decizie motivată.

Potrivit alineatului următor, decizia motivată trebuie să cuprindă una dintre soluțiile și, respectiv, elementele prevăzute la art. 61 alin. (6) și (7) din Statut.

Art. 43 („Comunicarea actelor la soluționarea cauzei”)

Art. 43 are următorul conținut: „(1) Decizia motivată se comunică polițistului sancționat, prin grija structurii de resurse umane, de regulă, prin înmânare cu semnătură de primire, la sediul unității în care își desfășoară activitatea polițistul cercetat sau la domiciliul/reședința acestuia.

(2) În cazul în care comunicarea nu se poate realiza în condițiile alin. (1), se aplică în mod corespunzător dispozițiile art. 8 alin. (2)-(4), cu excepția celor de la art. 8 alin. (2) lit. b), precum și a celor de la art. 8 alin. (2) lit. c) referitoare la comunicarea telefonică.

(3) Actul administrativ de sancționare și decizia motivată se comunică și unității care asigură gestiunea resurselor umane.

(4) Prin grija structurii de resurse umane a unității prevăzute la alin. (3), actul administrativ de sancționare și decizia motivată se comunică structurii financiare care asigură plata drepturilor salariale ale polițistului sancționat, dacă sancțiunea disciplinară are efecte pecuniare.

(5) Prevederile art. 40 alin. (3) se aplică în mod corespunzător”.

Art. 44 („Sesizarea instanței”)

Art. 44 prevede la primul alineat faptul că după soluționarea contestației, polițistul nemulțumit de sancțiunea aplicată se poate adresa instanței de contencios administrativ, în condițiile legii, fără parcurgerea procedurii prealabile. Cu această ocazie pot fi contestate și celelalte acte care au stat la baza emiterii actului administrativ de sancționare.

Potrivit alineatului următor, sancțiunea aplicată de ministrul afacerilor interne poate fi contestată de polițistul nemulțumit, în condițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Cap. IV („Dispoziții tranzitorii și finale”)

Art. 45 („Aplicarea normelor la procedurile disciplinare declanșate”)

Art. 45 prevede următoarele:

„(1) Pentru procedurile disciplinare declanșate anterior intrării în vigoare a Legii nr. 81/2015 pentru modificarea și completarea Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, precum și pentru modificarea art. 7 alin. (2) din Legea nr. 364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare, stabilirea polițistului desemnat și a membrilor Consiliului se face cu respectarea prevederilor prezentei hotărâri.

(2) Polițistul desemnat sau Consiliul analizează actele de cercetare disciplinară administrate anterior și întocmește un raport sau, după caz, o încheiere, prin care propune spre aprobare persoanei în drept:

- a) continuarea procedurii disciplinare, arătând actele care se mențin;
- b) clasarea cauzei, în situația în care sancțiunea nu mai poate fi aplicată,

(3) În cazul prevăzut la alin. (2) lit. a), polițistul cercetat este citat în vederea continuării procedurii disciplinare.

(4) Soluția de clasare a cauzei aprobată potrivit alin. (2) lit. b) se comunică polițistului cercetat, cu aplicarea corespunzătoare a art. 40”.

Art. 46 („Radierea sancțiunilor disciplinare”)

Potrivit **art. 46**, sancțiunile disciplinare aplicate se radiază, de drept, la împlinirea termenelor prevăzute la art. 62⁷ din Statut.

Art. 47 („Actualizarea evidențelor de personal”)

Art. 47 prevede la primul alineat faptul că atunci când polițistul este recompensat, precum și la rămânerea definitivă a actului administrativ de sancționare în condițiile art. 61 din Statut ori la împlinirea termenelor prevăzute la art. 62⁷ din Statut, se efectuează mențiunile necesare în documentele de evidență.

Potrivit alineatului următor, o copie a actului de recompensare sau sancționare disciplinară se introduce în dosarul personal al polițistului sancționat.

Art. 48 („Păstrarea și distrugerea actelor de cercetare disciplinară”)

Art. 48 are următorul conținut:

„(1) Dosarul de cercetare disciplinară, o copie a contestației polițistului sancționat, raportul motivat prevăzut la art. 41 alin. (2) și o copie a deciziei

motivate de soluționare a contestației se păstrează la structura de resurse umane a unității la nivelul căreia s-a desfășurat cercetarea disciplinară.

(2) După împlinirea termenului legal privind radierea sancțiunii, respectiv la anularea ori ridicarea unei sancțiuni, documentele prevăzute la alin. (1) se predau, pentru păstrare, la arhiva unității.

(3) Documentele prevăzute la alin. (1) se distrug în conformitate cu normele legale care reglementează termenele de păstrare potrivit caracterului documentelor și, după caz, nivelului de clasificare a informațiilor conținute”.

Art. 49 („Intrarea în vigoare”)

Potrivit **art. 49**, respectiva hotărâre intră în vigoare la 3 zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.